

Akramulla Seyd

**KARBALA; POVESTEA
SACRIFICIULUI
PENTRU A SALVA UM
ANITATEA DE LA
PIEIRE**

**Centrul Cultural Islamic
București**

Traducere realizată de Poarta
Cunoaşterii

www.poartacunoasterii.com

[www.poartacunoasterii.com/vb/forum.p
hp](http://www.poartacunoasterii.com/vb/forum.php)

www.youtube.com/user/ShiaRomania

Karbala
Povestea sacrificiului pentru a salva
umanitatea de la pieire

Akramulla Seyd

Karbala

Povestea sacrificiului pentru a salva umanitatea de la pieire

Imamul Husein (as)¹ a fost nepotul Profetului Muhammed (saawas)², fiul Fatimei Al Zehra (as), fiica Profetului (saawas), și al Imamului Ali (as), vărul Profetului (saawas). Preocuparea și îngrijorarea lui principală a fost aceea de a proteja Islamul și de a călăuzi musulmanii. Pe de altă parte, puterea conducătorilor (Muaauie și fiul său, Iezid) depindea numai de puterea sabiei. Ei au folosit forța pentru a conduce imperiul islamic, făcând uz de orice mijloace.

¹ (as) – Vom folosi această prescurtare a formulei de respect din limba arabă (*aleihi salam / pacea fie asupra sa*) pentru a ușura lectura cititorului.

² (saawas) – Vom folosi această prescurtare a formulei de respect din limba arabă (*salla Allahu alaihi wa alihi wa sallam / pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale pure*) pentru a ușura lectura cititorului.

Profetul (saawas) a spus: „Cel mai bun *jihad* este un cuvânt drept spus unui conducător nedrept”.

Într-o perioadă în care situația politică și socială se deteriora din cauza faptului că guvernării nu respectau principiile islamice, Imamul Husein (as) a fost hotărât în a-și îndeplini datoria religioasă de a restabili valorile Islamului, sacrificându-se pe sine, averea sa, familia sa, statutul său social, înfruntând tirania și cruzimea. La Karbala, Imamul Husein (as), cel de-al doilea nepot al Profetului (saawas), în vârstă de 57 de ani, s-a sacrificat pe sine și tot ce a avut pentru un unic scop: a face ca adevărul să învingă în cele din urmă falsitatea. Scopul său a fost de a lupta împotriva planului lui Muaauie, cel care dorea ca prin fiul său, Iezid, să întemeieze o monarhie prin care să conducă poporul musulman.

În cele din urmă Imamul Husein (as) a fost martirizat împreună cu fiii săi, rudele și companionii săi. Trupurile lor au fost mutilate și capetele lor au fost purtate de la Karbala la Kufe și, în final, la Damasc. Femeile din familia sa au fost luate prizoniere și purtate prin deșert.

Imamul Husein (as) s-a născut în anul 4 Hijri (conform calendarului islamic), pe 3 Shaaban, fiind al doilea născut, după Imamul Hasan (as), dintre cei patru copii pe care i-a avut fiica Profetului (saawas) cu soțul acesteia, Imamul Ali (as). Aceștia au fost: Imamul Hasan (as), Imamul Husein (as), Zeineb și Kulthum.

După moartea Profetului Muhammed (saawas), califii (conducătorii) musulmanilor au fost: 1. Abu Bekir – 2 ani și 4 luni; 2. Umar – 10 ani și 6 luni; 3. Uthman – 11 ani și 11 luni. Cel de-al treilea califat s-a terminat în haos, frământări și

prin uciderea califului Uthman. Muaauie, guvernatorul Siriei, care fusese pus în această funcție de către califul Umar, și-a consolidat foarte mult poziția sa în Damasc, profitând de patronajul dinastiei omeyade.

După moartea celui de-al treilea calif, națiunea musulmană l-a recunoscut drept calif pe Imamul Ali (as). Imamul Ali (as) nu a acceptat la început această funcție, spunând: „Această lume este asemenea unui cadavru, iar cine tânjește după ea este precum câinii”.

În cele din urmă, însă, el a respectat voința musulmanilor, acceptând califatul și luându-și angajamentul de „a trata pe fiecare conform Cărții Sfinte a lui Dumnezeu și conform celei mai bune judecăți”.

Imamul Ali (as) a devenit calif la vârsta de 57 de ani, rămânând în această poziție timp de 4 ani și 9 luni. Imamul Ali

(as) a fost ucis în timpul rugăciunii de dimineată, când se afla în prosternare, cu o săgeată otrăvită, în moscheea din Kufe, în ziua de 19 a lunii Ramadhan, în anul 40 Hijri. A murit din cauza răniilor provocate, două zile mai târziu, în ziua de 21 a lunii Ramadhan, la vârsta de 63 de ani.

După moartea Imamului Ali (as), musulmanii din Kufe l-au ales pe fiul acestuia, Imamul Hasan (as), drept calif, lucru care a fost ca un ghimpe în inima lui Muaauie. Muaauie a început o adevărată campanie împotriva familiei Profetului (saawas), reușind să-i corupă pe cei mai mulți dintre comandanții armatei Imamului Hasan (as), oferindu-le bani sau funcții de guvernatori. În aceste condiții în care lupta împotriva guvernatorului Siriei ar fi avut un efect catastrofal asupra comunității musulmane, Imamul Hasan (as) a fost nevoit să accepte un pact cu Muaauie pentru

a salva Islamul. Pactul prevedea următoarele:

1. Muaauie trebuia să conducă musulmanii strict conform Coranului și *sunnah*-ei Profetului (saawas);

2. Muaauie nu putea să desemneze după el niciun succesor la funcția de calif, această alegere rămânând să fie făcută de musulmani;

3. Poporul trebuia lăsat în pace, în limitele teritoriului deținut de către musulmani;

4. Asuprirea companionilor Imamului Ali (as) trebuia să înceteze imediat, garantându-li-se viața, securitatea proprietăților și a familiilor acestora;

5. Defăimarea Imamului Ali (as) de la amvon trebuia să înceteze imediat;

6. Era interzisă orice fel de nedreptate, făcută pe față sau în secret, împotriva Imamului Hasan (as) și a fratelui acestuia,

Imamul Husein (as), sau împotriva oricărui membru al familiei Profetului (saawas).

Imamul Hasan (as) s-a retras la Medina. Muaauie nu a respectat tratatul de pace și l-a desemnat pe fiul său, Iezid, în funcția de calif, după el, urmându-și astfel ambiția de a păstra puterea în familia sa.

Muaauie a reușit să o convingă pe Ju'ada, fiica lui Ash'ath și soția Imamului Hasan (as), să-l otrăvească pe acesta, promițându-i acesteia că fiul său, Iezid, o va lua în căsătorie. Ju'ada l-a otrăvit pe Imamul Hasan (as) în anul 50 Hijri. Imamul Hasan a murit în urma otrăvirii pe 28 Sefer, la vârsta de 47 de ani.

Decizia lui Muaauie de a-l desemna drept succesor pe fiul său a provocat agitație în rândul credincioșilor și în rândul unor figuri proeminente, cum ar fi Imamul Husein (as), fiul Imamului Ali (as), Abdul Rahman, fiul lui Abu Bekir, Abdullah, fiul

lui Umar, Abdullah, fiul lui Al-Zubayr și alții, întrucât era prima dată când un calif își desemna succesorul.

După moartea lui Muaauie, în anul 60 Hijri, Iezid i-a succedat la tron. Imamul Husein (as) era atunci în vârstă de 57 de ani. Iezid s-a dovedit a fi chiar mai rău decât tatăl său, reprezentând un pericol pentru națiunea musulmană pe care o conducea, nefiind educat în ceea ce privește învățăturile Islamului, dar consumând alcool, jucând jocuri de noroc și comițând alte fapte interzise, potrivit surselor istorice.

După primirea veștii cu privire la moartea lui Muaauie, Walid, guvernatorul Medinei, i-a invitat pe Imamul Husein și pe Abdullah, fiul lui Al-Zubayr, la el. Fiind noapte, iar aceștia aflându-se în moschee, Imamul Husein (as) s-a prezentat la Walid a doua zi, însoțit de treizeci de tineri din

tribul Hașemiților. Imamul Husein (as) le-a spus însoțitorilor săi să-l aștepte afară.

Walid l-a primit pe Imamul Husein (as) cu respect și a început să-i citească scrisoarea primită de la Iezid, fiul lui Muaauie. În momentul în care acesta a ajuns la pasajul din scrisoare în care Iezid spunea că, dacă Imamul Husein (as) nu-i jura supunere lui Iezid, atunci Walid trebuia să-l ucidă și să-i trimită lui capul acestuia, Imamul Husein (as) a zâmbit și a spus: „O, Walid! Jurământul credinței nu poate fi făcut în secret. Invită pe musulmanii din Medina mâine și întreabă-i dacă ar trebui să-i jur credință lui Iezid, lasă-i pe ei să decidă.”

În luna Rejeb, Imamul Husein (as) a hotărât să părăsească Medina și să plece la Mekka, aceasta fiind centrul Islamului; astfel, mesajul său ar fi ajuns la toți musulmanii. Membrii tribului Banu

Hashim l-au sfătuit să nu facă această călătorie, întrucât se temeau pentru viața lui. Umm Salama, mama credincioșilor, una dintre soțiile Profetului (saawas), l-a sfătuit de asemenea să nu plece.

Înainte de călătorie, Imamul Husein (as) a avut o discuție lungă cu cel mai bătrân dintre frații săi, Muhammed Ibn Hanafiyyah, care ar fi vrut să-l însoțească pe Imamul Husein (as), dar acesta l-a sfătuit să rămână în Medina și să-i trimită vești din Medina în timpul absenței sale.

Imamul Husein (as) a purtat o discuție și cu Zeineb-e-Kubra, sora sa mai mică, soția lui Abdullah, fiul lui Ja'far. Când aceasta a văzut că decizia Imamului Husein (as) de a pleca este finală și că nimeni nu putea să-l întoarcă din drum, i s-a adresat acestuia: „Dragă frate! După bunicul (Profetul Muhammed – saawas), tata (Imamul Ali – as), mama (Fatime – as) și

fratele Hasan (as), numai tu mai rămâi să-mi consolezi inima și, dintre toți, numai tu ai mai rămas. Nu pot să îndur despărțirea de tine. Cum pot să rămân aici cu griji de nesuportat cu privire la ce ți s-ar putea întâmpla? Nu s-ar putea să-ți fiu de ajutor dacă vin cu tine?”

Imamul Husein (as) a răspuns: „Nu, soră. Tu ești o femeie cu familie, soț și copii de care trebuie să ai grijă. Soțul tău este un om faimos. Nu eu ar trebui să decid cu privire la treburile tale. Abdullah, fiul lui Ja’far, trebuie să-ți dea permisiunea. În ceea ce mă privește, eu nu am altă alternativă decât să plec.”

Abdullah, fiul lui Ja’far, care era bolnav în acel moment, a fost de acord cu plecarea lui Zeineb. Mai mult decât atât, și-a trimis doi dintre fiii săi, pe Aun și pe Muhammed să o însoțească, spunând: „Aun îl va reprezenta pe bunicul său maternal,

Imamul Ali (as), iar celălalt îl va reprezenta pe bunicul său paternal, Ja'far-e-Tayyar.” La mai puțin de 30 de ore după întâlnirea pe care Imamul Husein (as) a avut-o cu Walid, guvernatorul Medinei, Imamul Husein (as) era pregătit să plece la Mekka.

În timp ce Imamul Husein (as) se pregătea să plece la Mekka, a primit vești că Walid, guvernatorul Medinei, i-a somat pe toți cei care nu i-au jurat credință lui Iezid. Unul dintre oponenții regimului, Abdullah, fiul lui Al-Zubayr, plecase în secret spre Mekka cu o noapte înainte. Folosind alt drum decât cel obișnuit, acesta nu a putut fi urmărit de oamenii lui Walid. Înainte de a pleca, Imamul Husein (as) a mers să viziteze mormântul Profetului (saawas).

La întoarcere l-a întâlnit pe Marwan care i-a spus: „Vreau să-ți dau un sfat. Cred că este mai bine, atât pentru viața ta

pământească, cât și pentru viața de apoi, să accepți să depui jurământul de credință față de Iezid. Nu te pune pe tine și pe rudele tale în pericol.”

Imamul Husein (as) a răspuns: „*Inna Lillahe wa Inna Ilaihe Raje'un...* și să îmi iau rămas bun de la Islam?” Dacă Marwan nu a înțeles cuvintele Imamului Husein (as), alții le-au înțeles mai târziu. Imamul Husein (as) a vrut desigur să spună: „Dacă accept să sprijin guvernul corupt al lui Iezid, atunci Islamul va fi șters de pe fața pământului fără nicio urmă. Opoziția față de Iezid poate să aibă un preț mare, dar, oricum, ne salvăm viața de apoi. Într-adevăr toate vin de la Dumnezeu și se întorc la El.”

Chiar înainte ca Imamul Husein (as) să părăsească Medina, Ummul Banin și-a chemat toți cei patru fii ai săi și le-a spus: „Fiii mei, trebuie să țineți minte că Imamul Husein (as) este conducătorul vostru. Dacă

el sau surorile sale, sau copiii săi vor fi răniți în timp ce voi sunteți încă în viață, nu vă voi ierta niciodată.”

Cu două zile înainte ca luna Rejeb să ia sfârșit, într-o noapte de duminică, Imamul Husein (as) a părăsit Medina, îndreptându-se spre Mekka cu o caravană simplă, însoțit de familia sa și de câțiva companioni. Imamul Husein (as) a recitat atunci un verset din Coran, din Sura 28: 21, referitor la Moise, când acesta a părăsit Egiptul faraonului:

„Moise a ieșit din cetate temător și pândind. El spuse: «Domnul meu! Mântuiește-mă de acest popor nedrept!»”.

Caravana a ajuns la Mekka după cinci zile de călătorie, intrând în oraș pe 3 Shaaban, anul 60 Hijri. Când a intrat în oraș, Imamul Husein (as) a recitat din nou un verset din Coran, Sura 28: 22, referitor la

cuvintele lui Moise spuse atunci când acesta a intrat în Medina:

„S-ar putea ca Domnul meu să mă călăuzească pe Calea cea Dreaptă”.

În Mekka, Imamul Husein (as) a poposit la casa lui Al-Abbas, fiul lui Abdul Mutalib. Când locuitorii din Mekka au auzit că Imamul Husein se afla la ei în oraș, guvernatorul orașului, împreună cu alți oficiali, au venit să-l viziteze.

Locuitorii Mekkăi au aflat că părăsirea Medinei de către Imamul Husein (as) este un gest de protest împotriva regimului lui Iezid. Vestea a ajuns curând și în Siria, la Iezid. Conștientizând faptul că Imamul Husein (as) este hotărât să se opună guvernului său, după ce și-a consultat consilierii, Iezid a decis că e mai bine să aștepte și să vadă ce dimensiune va lua această opoziție. Iezid spera că Imamul Husein (as) va păstra tăcerea și nu se va

implica în politică. Persecutarea Imamului Husein (as) în acest moment nu ar fi făcut decât să înrăutățească situația și să provoace nemulțumire în rândul musulmanilor.

Între timp, musulmanii din Kufe s-au răsculat și ei împotriva regimului omeyad și au decis că nu vor accepta pe nimeni altcineva să-i conducă în afară de Imamul Husein (as). Locuitorii Kufei i-au trimis mesaje Imamului Husein (as) prin care îl chemau în Kufe (capitala Iraqului în acea vreme), să le fie conducător. Imamul Husein (as) l-a trimis în Kufe pe vărul său, Muslim, fiul lui Aqil, să vadă situația de acolo și sinceritatea oamenilor.

Muslim, fiul lui Aqil, a fost primit în Kufe cu mare bucurie și 18000 de locuitori au jurat credință Imamului Husein (as). Impresionat de acest lucru, Muslim i-a trimis un mesaj Imamului Husein (as),

susținând că situația în Kufe este foarte bună și poate să vină. La puțin timp după aceea, Iezid, aflând de evenimentele din Kufe, l-a trimis pe Ubaydullah, fiul lui Ziyad, un dușman renumit al familiei Profetului (saawas), pentru a-l înlocui pe guvernatorul Kufei. Acesta a pus stăpânire pe orașul Kufe cu o mână de fier, arestând mai mulți conducători de trib și amenințând cu pedepse aspre pe oricine va îndrăzni să-i ofere adăpost lui Muslim, fiul lui Aqil.

Hani, fiul lui Urwa, care-i oferise adăpost lui Muslim, a fost ucis cu cruzime, iar Muslim a rămas singur cu cei doi fii ai săi, întrucât nimeni nu s-a oferit să-i adăpostească. Muslim se afla acum în situația în care nu-i era permis să părăsească orașul sau să-i trimită mesaje Imamului Husein (as). În cele din urmă, Muslim reușește să-i trimită pe cei doi fii ai săi cu un mesaj pentru Imamul Husein (as) despre

situația din Kufe. La scurt timp, însă, a fost prins și dus în fața lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, care a ordonat decapitarea acestuia și aruncarea trupului său de pe acoperișul castelului. Înainte de a muri, a fost lăsat să-și exprime ultima dorință. Acesta a întrebat dacă există acolo cineva dintre quraișiți, la care Umar, fiul lui Sa'd, a răspuns afirmativ.

Muslim a spus: „O, fiu al lui Sa'd, primul lucru pe care aş vrea să-l faci este să-i scrii Imamului Husein (as) ca să nu vină în Kufe. În al doilea rând, datorez 700 de dirhami celor din Kufe. Te rog să vinzi calul și armura mea și să plătești această datorie. Te rog să mă înmormântezi din banii mei, rezultați din vinderea lucrurilor mele, pentru ca să nu fie nimeni împovărat de costul înmormântării mele.”

Capul său, împreună cu cel al lui Hani, cel care-l găzduise în Kufe, au fost trimise

lui Iezid, iar trupurile lor au fost atârinate la poarta oraşului, după ce fuseseră purtate pe străzile Kufei ca lecţie pentru cei loiali familiei Profetului (saawas). Niciuna dintre dorinţele lui Muslim nu au fost îndeplinită. A fost dat ordin să fie găsiţi fiii acestuia, oferindu-se o recompensă atractivă celui care le va aduce capetele lor.

Muslim, fiul lui Aqil, a fost ucis în ziua de Arafat, pe 9 Thu Al Hijje, în anul 60 Hijri. Fiii săi au fost şi ei găsiţi şi ucişi.

Predica Imamului Husein (as) în Mina

„O, oameni! Învăţaţi din sfatul pe care Dumnezeu l-a dat prietenilor Săi când i-a muştrat pe rabini spunând:

«Oare rabinii şi învăţaţii lor nu-i opresc de la rostirea vorbelor păcătoase şi de la mâncarea celor oprite? Ce mare rău săvârşesc!» (Sfântul Coran, 5: 63).

Și Dumnezeu spune: *«Blestemați au fost aceia dintre fiii lui Israel care nu au crezut, prin ce au spus David și Iisus, fiul Mariei, și asta pentru că s-au răzvrătit și au călcat poruncile, nu s-au oprit unii pe alții de la fărădelegile pe care le-au săvârșit!»* (Sfântul Coran, 5: 78-79).

Dumnezeu le-a reproșat faptul că ei i-au văzut cu ochii lor pe asupritori comițând ticăloșii, dar nu i-au oprit din cauza favorurilor pe care le-au primit de la aceștia sau din cauza fricii de a fi persecutați.

Totuși Dumnezeu spune: *«Ci nu vă temeți de oameni, ci temeți-vă de Mine. Și nu vindeți Semnele Mele pentru un preț de nimic.»* (Sfântul Coran, 5: 44).
Și El spune: *„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se*

supun lui Dumnezeu și Trimisului Său. Cu aceștia Dumnezeu va fi Îndurător, căci Dumnezeu este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim]’. (Sfântul Coran: 9: 71).

Dumnezeu menționează datoria de a prescrie binele și de a interzice răul (*al-Amr bi al-Ma’ruf wa al-Nahy an al-Munkar*) înaintea tuturor celorlalte datorii, pentru că El știe că, dacă aceasta este practică și implementată în societate, toate celelalte obligații, grele sau ușoare, vor fi și ele implementate.

Motivul pentru aceasta este că a prescrie binele și a interzice răul (*al-Amr bi al-Ma’ruf wa al-Nahy an al-Munkar*) înseamnă a chema oamenii la Islam, dar și a te opune în fața nedreptății, a rezista și a lupta împotriva asupritorilor, a te strădui pentru a te asigura că averea publică și prăzile de război să fie distribuite în conformitate cu legile drepte ale Islamului

și ca taxele să fie colectate și percepute în mod drept.

O, învățaților, care sunteți glorificați și vă bucurați de o reputație bună datorită învățaturii voastre! Voi ați dobândit renume în societate datorită hotărârilor voastre bune. Este din cauza lui Dumnezeu că oamenii vă venerează și vă respectă, astfel încât chiar și cei puternici vă știu de frică, iar cei slabi vă cinstesc, iar cei asupra cărora nu aveți autoritate vă acordă favoruri pe care nu și le acordă nici lor înșiși. Când oamenii nu primesc ceea ce li se cuvine, ei caută intervenția voastră și vă plimbați pe străzi cu fala regilor și a prinților.

Nu ați câștigat tot acest respect și prestigiu datorită speranțelor oamenilor că voi veți implementa legile lui Dumnezeu, chiar dacă, de cele mai multe ori, ați eșuat să faceți asta? Nu v-ați luat în serios datoriile de conducători. Ați neglijat

drepturile asuprașilor și celor de jos, dar v-ați realizat ceea ce ați considerat voi că sunt drepturile voastre personale. Nu v-ați cheltuit banii voștri și nu v-ați riscat viețile voastre de dragul Celui Care v-a dat viață, nici nu ați luptat împotriva altor grupuri sau triburi de dragul lui Dumnezeu. Cu toate acestea doriți și considerați că vi se cuvine ca El să vă ofere Paradisul, compania Profetului (saawas) și să vă protejeze de pedeapsa din viața de apoi. Mi-e teamă că furia Sa se va coborî asupra voastră, întrucât este prin puterea și gloria Sa că ați obținut un rang înalt. Nu arătați respect față de cei care Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat, în timp ce voi înșivă vă bucurați de respect între creaturile lui Dumnezeu, datorită Lui.

Mă tem pentru voi și din alt motiv: voi vedeți legile promulgate de Dumnezeu violate și călcate în picioare și totuși nu vă îngrijorați, dar când vine vorba de legile

promulgate de străbunii voștri, deveniți foarte deranjați și tulburați, chiar numai dacă acestea sunt călcate în parte, pe când promisiunile pe care le-ați făcut Profetului (saawas) vă sunt complet indiferente.

Orbii, muții și invalizii sunt lipsiți de protecție pretutindeni în orașe și nu li se arată niciun fel de milă. Dar voi nu vă purtați în conformitate cu funcția și rangul vostru, nici nu-i sprijiniți pe cei care o fac. Vă cumpărați siguranța prin măguliri, lingușiri și prin compromisuri de la puterile opresive care conduc.

Toate acestea v-au fost interzise de către Dumnezeu, Cel care, mai mult decât atât, v-a poruncit să vă opriți unii pe alții de la practicarea lor, dar voi nu acordați atenție acestui fapt.

Nenorocirea care s-a abătut asupra voastră este mai mare decât nenorocirile altora, pentru că rangul și statutul de *ulema*

(învăţat) v-a fost luat. Administrarea ţării şi emiterea decretelor şi ordonanţelor ar trebui să fie încredinţată acelor învăţaţi religioşi care păzesc legile privitoare la cele interzise şi cele permise. Vi s-a anulat statutul din cauza faptului că aţi abandonat adevărul (*al-haqq*) şi aveţi păreri diferite cu privire la natura *sunnah*-ei, în ciuda argumentelor clare.

Dacă aţi avea răbdarea să înduraţi greutăţile şi nenorocirile de dragul lui Dumnezeu, atunci vi s-ar încredinţa vouă autoritatea. Dar voi aţi permis asupritorilor să ajungă la guvernare, astfel că ei administrează (treburile musulmanilor) făcând apel la despotism şi abuzuri, practica lor consecventă fiind de a-şi satisface poftele. Ceea ce le-a permis să obţină controlul conducerii a fost faptul că voi aţi fugit, temându-vă de moarte, şi dragostea voastră pentru această viaţă, viaţă care

oricum vă va părăsi în cele din urmă. Drept consecință a acestei mentalități ați încredințat masele de oameni lipsiți de apărare în ghearele asupritorilor. În timp ce unii se ploconesc ca niște sclavi sub jugul asupritorilor, iar alții au fost puși în fața nevoilor și sărăciei, guvernării conduc potrivit capriciilor lor, agonisind ticăloșii și dezonoare pentru ei înșiși, prin imoralitatea lor, urmând sfaturile celor răi, și arătând nerușinare față de Dumnezeu. Unul dintre purtătorii lor de cuvânt se urcă la amvon (*minbar*) în fiecare oraș. Țara este neajutorată în fața lor, iar mâinile lor apucă tot ce vor. Oamenii sunt sclavii lor, fiind fără putere de apărare. Unul dintre guvernatori este un dictator înăscut, răuvoitor și ranchiunos; altul refuză să-L recunoască pe Dumnezeu și Ziua Învierii. Societatea este în ghearele unui asupritor viclean ai cărui strângători de taxe sunt

asupritori și ai cărui guvernatori nu au niciun fel de milă pentru credincioșii pe care îi conduc. Dumnezeu este Acela care va judeca disputa dintre noi și care va da verdictul decisiv.

Dumnezeule! Tu știi că tot ce am făcut nu a fost insuflat de rivalitatea pentru puterea politică, nici pentru a căuta bogăția și averea, ci a fost pentru a demonstra oamenilor principiile și valorile religiei Tale, pentru a reforma legile teritoriului Tău, pentru a proteja și asigura drepturile de netăgăduit ale slujitorilor Tăi asupriți și pentru a acționa în conformitate cu obligațiile mele. Tu ai stabilit normele, legile și ordonanțele pe care le-ai poruncit.

Așadar, învățători ai religiei, trebuie să ne ajutați să atingem această țintă, să ne recâștigăm drepturile de la acele puteri care au considerat că pot să vă nedreptățească și care au încercat să stingă lumina aprinsă de

Profet. Dumnezeu ne este de ajuns, pe El ne sprijinim, la El ne întoarcem și la El ne vom întoarce!”

Imamul Husein (as) a aflat despre planurile lui Iezid de a-l ucide în timpul pelerinajului. De aceea a decis să efectueze Umra (pelerinajul cel mic) și nu Hajj (pelerinajul complet), părăsind Mekka pe 8 Thu Al Hijje, anul 60 Hijri îndreptându-se spre Kufe. Vărul său, Abdullah, fiul lui Abbas, l-a rugat să aștepte, avertizându-l: „Ai putea fi ucis, iar oamenii Iraquelui nu sunt de încredere. Cel puțin îndreaptă-te altundeva, de exemplu, spre Yemen, unde tatăl tău are susținători.”

Imamul Husein (as) a răspuns: „Vere, știu că ești sincer, dar m-am hotărât să fac această călătorie”. Fiul lui Abbas i-a spus: „Atunci nu-ți lua copiii și familia cu tine. Mi-e teamă că te vor vedea murind”. La care Imamul Husein (as) a răspuns: „Pe

Dumnezeu, ei nu mă vor părăsi! Dacă mă părăsesc, vor fi victime ale celui căruia nu-i va fi milă de ei”. Imamul Husein (as) dorea ca familia să fie unită și orice avea să se întâmple, să li se întâmple împreună. Iar dacă el îi părăsea, ei nu ar fi fost sub protecția nimănui.

Imamul Husein (as) a poposit la Al-Sifah în drumul său spre Kufe. Aici l-a întâlnit pe Al-Farazdah, fiul lui Ghalib, un poet faimos al vremii. Imamul Husein (as) l-a întrebat pe acesta ce știe despre atitudinea oamenilor de acolo. Al-Farazdah a răspuns: „Inimile lor sunt cu tine, săbiile lor sunt omayazii, iar destinația finală e hotărâtă în ceruri”. Imamul Husein (as) a răspuns: „Adevăr ai grăit, totul este în mâinile lui Dumnezeu. El face ceea ce vrea El, iar noi cerem ajutor numai de la El.” Imamul Husein (as) a aflat că toate

drumurile care duceau spre Kufe erau blocate și păzite de gărzile dușmanilor.

Următorul popas a fost la Al-Hajir. Aici el a scris un mesaj pentru Muslim, fiul lui Aqil, pe care i l-a dat lui Qays, fiul lui Mashar Al-Saydawi, să-l ducă la Kufe. În mesaj scria: „O, cetățeni ai Kufei, am primit scrisoarea de la Muslim, fiul lui Aqil, în care se spunea că v-ați adunat ca să ne ajutați să ne cerem drepturile. Îl rog pe Atotputernicul Dumnezeu să vă răsplătească pentru această faptă. Din acest motiv am părăsit Mekka joi, 8 Thu Al Hijje. Când primiți acest mesaj, rămâneți uniți până când ajung în Kufe, peste câteva zile.” Când Qays fiul lui Mashar Al-Saydawi, a ajuns la Al-Qudisiyyah, armata lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, l-a prins. Când au încercat să-l percheziționeze, el a rupt scrisoarea. A fost adus la castelul guvernatorului din Kufe, iar acesta

(Ubaydullah, fiul lui Ziyad) l-a întrebat: „De ce ai rupt mesajul?” Qays a răspuns: „Ca să nu afli ce era scris în el”. Ubaydullah i-a spus: „Trebuie să-mi spui ce era în mesaj”, dar Qays a refuzat. Apoi Ubaydullah i-a spus: „Trebuie să mergi la amvon și să-l blestemi pe Husein, pe fratele acestuia și pe tatăl acestuia. Altfel te voi tăia în bucățele.” Qays a mers la amvon și l-a binecuvântat pe Amir Al-Mu'minin, Imamul Ali (as), pe Imamul Hasan (as) și pe Imamul Husein (as). Apoi a spus: „Oameni buni, sunt mesagerul lui Husein!”. Le-a spus unde l-a lăsat pe Imamul Husein (as) și le-a spus: „Duceți-vă și ajutați-l!” Ubaydullah a dat ordin ca acesta să fie aruncat de pe acoperișul castelului, lucru care s-a și întâmplat.

Imamul Husein (as) a poposit și la Zurud. Un număr mare de oameni s-a adunat crezând că, dacă Imamul Husein

(as), care era nepotul Profetului (saawas) se împotrivește lui Iezid, întreaga lume musulmană îl va sprijini în demersul său, iar cauza acestuia va învinge și vor avea astfel o parte din prăzile de război. Imamul Husein (as) i-a atenționat însă la fiecare pas că această gândire era total greșită și acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Totuși ei l-au însoțit pe Imamul Husein (as) până în momentul în care veștile referitoare la uciderea lui Muslim, fiul lui Aqil, și a gazdei acestuia din Kufe, Hani, fiul lui Urwa, au ajuns la Imam. În momentul în care aceste vești au ajuns la Imam, oamenii au început să-l părăsească în număr mare.

Poposind la Sharaf, Imamul Husein (as) le-a spus fiilor săi să încarce rezervele caravanei cu apă și să ia mai multă apă decât aveau nevoie. Unul dintre însoțitorii săi a exclamat la un moment dat: „Dumnezeu

este Cel Mai Mare!”. Imamul Husein (as) l-a întrebat de ce spune asta. „Văd palmieri în depărtare”, a răspuns acesta. „Dar nu sunt palmieri pe aproape în acest deșert”, au spus alții. Când au privit mai atent, au văzut sulițe și cai. Imamul Husein (as) a spus: „Până aici ne-a fost! Este vreun adăpost pe aici?” I-au spus că este un loc numit Dhu-Hasm. Imamul Husein (as) și-a așezat tabăra acolo. În jurul prânzului, o armată de o mie de soldați, sub conducerea unui comandant faimos pe atunci, Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, purtând mesajul lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, de a-l împiedica pe Imamul Husein (as) să se întoarcă la Medina sau de a-l prinde și aduce la Kufe, a întâlnit caravana Imamului Husein (as). În acel moment soldaților li se terminaseră proviziile de apă și aproape că mureau de sete.

Când Imamul Husein (as) a văzut că armata lui Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, era însetată, le-a cerut însoțitorilor săi să le dea acestora apă din proviziile caravanei sale. Ei le-au dat apă soldaților și animalelor acestora, cu excepția unei cămile a cărui stăpân nu știa cum să-și adape animalul. Acest călăreț neexperimentat a venit la Imamul Husein (as), neștiind cum să-și adape animalul.

Imamul Husein (as) i-a spus: „*Anikh al-Rawiyah*”, care înseamnă, în dialectul *hijazi*: „Slăbește legăturile din jurul gâtului cămilei”, dar în dialectul *kufi* înseamnă: „Slăbește gâtul burdufului cu apă”. Soldatul a desfăcut burduful cu apă, iar apa s-a vărsat pe jos. Atunci Imamul Husein (as) însuși i-a arătat cum se adapă cămila.

Apoi Imamul Husein (as) a spus: „Nu am venit aici decât după ce am primit toate scrisorile de la voi în care scrie că nu aveți

căpetenie și că aveți nevoie de ajutorul meu pentru a vă călăuzi. Dacă aceasta este încă dorința voastră, dați-mi ceva care să arate că sunteți sinceri în promisiunile voastre, iar dacă nu mă vreți, mă voi întoarce de unde am venit.” Soldații au rămas tăcuți, nimeni nu a spus nimic. Apoi Hajjaj, fiul lui Masraq, a făcut chemarea la rugăciune pentru rugăciunea de amiază. Imamul Husein (as) i-a spus lui Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi: „Tu ești comandantul armatei tale. Du-te și roagă-te împreună cu oamenii tăi!” Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, a răspuns: „Nu. Ne vom ruga cu tine.” Astfel, el împreună cu toți oștenii săi s-au rugat în spatele Imamului Husein (as). După rugăciune, Imamul Husein (as) li s-a adresat: „O, oameni buni, temeți-vă de Dumnezeu, găsiți adevărul și urmați-l! Noi suntem membri ai casei (familiei) Profetului. Noi merităm încredere mai mult

decât cei care săvârșesc nedreptate. Dacă nu ne aveți pe plac sau dacă ne ignorați drepturile, sau dacă v-ați răzgândit cu privire la ce ne-ați scris înainte, atunci voi pleca de la voi.”

Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, a spus: „Ce am scris? Nu știu despre ce scrisori vorbești”. Imamul Husein (as) l-a rugat atunci pe unul dintre însoțitorii săi să aducă doi saci plini cu scrisori. Hurr a spus: „Eu nu sunt unul dintre cei care ți-au scris. Mi s-a ordonat să nu te las până ce nu te aduc în Kufe la Ubaydullah, fiul lui Ziyad.” „Moartea va veni înainte de asta”, a răspuns Imamul Husein (as). „Ce vrei de la noi?”. Hurr a răspuns: „Alege un drum care să nu ducă nici la Kufe, nici la Medina, până ce îi scriu lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, și până ce voi afla care sunt ordinele lui. Fie ca Dumnezeu să mă elibereze de această năpastă! Jur că, dacă lupți, vei fi ucis”.

Imamul Husein (as) i-a răspuns: „Mă ameninți cu moartea? Mă vei ucide? Astfel îl ajuți pe Profetul lui Dumnezeu?” Când Hurr a auzit aceste cuvinte, l-a lăsat pe Imam, întrucât nu dorea o confruntare cu acesta.

Caravana Imamului Husein (as) și-a continuat drumul spre o destinație necunoscută, în timp ce armata lui Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, o urmărea din spate. Când caravana s-a apropiat de Ninive, un sol al lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, a adus un mesaj pentru Hurr. Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, a venit la Imamul Husein (as) pentru a-i citi mesajul, mesaj în care se spunea: „Fii dur cu Husein. După ce îmi citești scrisoarea, nu-l lăsa să-și așeze tabăra decât în deșert, unde nu este apă și nicio cetate.” Imamul Husein (as) a spus: „Atunci lasă-ne să mergem la Ninive (Nainawa) sau Ghadariyyah sau

Shufayyah”. „Nu pot să fac asta, pentru că solul mă spionează”, a răspuns Hurr. Zuhayr, fiul lui Qayn, a spus: „O, nepot al Profetului, este mai ușor să-i ucidem pe acești oameni acum decât să luptăm cu întăririle care vor fi trimise mai târziu. Să începem lupta și să terminăm cu ei. Mai târziu vor veni oameni cu care nu vom fi capabili să luptăm.” Imamul Husein (as) a răspuns: „Nu voi începe lupta.” Zuhayr a spus: „Este un sat aici, pe lângă Eufrat, care are fortăreață. Să mergem acolo.” Imamul Husein (as) l-a întrebat: „Cum se numește?”

„Se numește Aqr”, a răspuns acesta, cuvânt care în arabă înseamnă „tăietură”. Imamul Husein (as) a spus: „Caut adăpost la Dumnezeu de Aqr!”. Imamul Husein (as) i-a cerut apoi lui Hurr să-l lase să meargă puțin mai departe. Acesta a fost de acord, după care caravana a înaintat cu trupele lui Hurr în spate până în locul numit Karbala.

Caravana Imamului Husein (as) a ajuns la Karbala pe 2 Muharrem, anul 61 Hijri. Ibn Ziyad din Kufe a primit veștile că Imamul Husein scapă de sub controlul lui Hurr și că și-a așezat tabăra lângă Eufrat, în locul numit Al-Qama. Pe 3 Muharrem, Ubaydullah, fiul lui Ziyad, a trimis o armată de 4000 de ostași condusă de Umar, fiul lui Saad Abi Waqqas, pentru a-l determina pe Imamul Husein (as) să i se predea lui Iezid. Când acesta a refuzat să se predea, Umar, fiul lui Saad, a cerut întăriri. Ubaydullah, fiul lui Ziyad, le-a ordonat tuturor bărbaților din Kufe să se alăture armatei sale și să lupte împotriva lui Husein (as). Oricine refuza, era amenințat cu pedeapsa capitală. Cel care aducea capul lui Husein (as) urma să primească o recompensă mare și să i se ofere funcția de guvernator al provinciei Al-Ray. Regiment după regiment, oamenii au început să sosească în câmpul Karbala,

Imamul Husein (as) fiind forțat să-și mute tabăra de pe malul râului Eufrat în interiorul deșertului arzător.

Fratele Imamului Husein (as), Abbas, s-a împotrivit acestei cereri a inamicului, invocând faptul că ei au ocupat primii malul râului și este dreptul nepotului Profetului (saawas) de a rămâne acolo unde și-a așezat tabăra prima dată. Răspunsul Imamului Husein (as) a fost: „Frate Abbas, să nu inițiem noi vărsarea de sânge. Lasă-i să ocupe ce loc doresc. Ei pretind că-l urmează pe bunicul meu. Lasă-i să se bucure de confort. Vom suferi noi pentru ei, fiind departe de apă. Când Dumnezeu este cu noi, ce contează că Eufratul este departe?” Pentru a evita vărsarea de sânge, Imamul Husein (as) și-a mutat tabăra la câțiva kilometri în interiorul deșertului. De asemenea, el nu a vrut ca oamenii să creadă că lupta de la Karbala s-a dat pentru apă.

Dacă el ar fi rămas în Medina și ar fi fost ucis acolo, oamenii s-ar fi întrebat de ce nu a emigrat la Mekka, să se adăpostească acolo. Dacă s-ar fi dus la Ka'ba și ar fi fost ucis acolo, s-ar fi spus că de ce nu a părăsit locul sfânt pentru a evita vărsarea de sânge în marele sanctuar... Imamul Husein (as) a părăsit și Mekka, chiar dacă era ajunul pelerinajului. Dacă s-ar fi dus la Kufe, s-ar fi spus că de ce a intrat în orașul în care reprezentantul său, Muslim, fusese ucis, fiind conștient de situația de acolo. Imamul Husein (as) a evitat și intrarea în Kufe, beneficiind de șansa acordată de Hurr. Iar acum, când dușmanul a devenit crud și agresiv, Imamul Husein (as) a evitat vărsarea de sânge, mutându-și tabăra în interiorul deșertului, lăsând dușmanului malul râului Eufrat.

După sosirea întăririlor trimise de Iezid, tabăra Imamului Husein (as) a fost

înconjurată, iar fiul lui Saad, comandantul trupelor lui Iezid, a cerut din nou ca Imamul să-și prezinte jurământul de credință față de Iezid: „Dacă-ți depui jurământul de credință față de Iezid, totul va fi bine pentru tine și ți se vor acorda orice privilegii și beneficii vei dori. Altfel, se va termina cu un masacru de proporții, în care tu și cei dragi ție vor fi uciși aici.” Imamul Husein (as) a refuzat să depună jurământul, răspunzând: „Spune-i lui Iezid să-i ademenească cu bunăstarea lumească pe cei care caută lumea aceasta. Eu sunt Imamul, reprezentantul Profetului și nu mă voi înclina niciodată în fața celui care nu crede în Dumnezeu și care a încălcat cuvântul Său, prin cuvintele și faptele lui, și care a împrăștiat fărădelege pe pământ. Lasă să mă lovească nenorocirea pe mine și pe cei dragi mie, dar voia lui Dumnezeu trebuie să se împlinească. Husein va întâmpina orice necaz cu bucurie, dar nu va

renunța niciodată la adevăr pentru minciună.” În cele din urmă, pe 7 Muharrem anul 61 Hijri, comandantul armatei lui Iezid a primit ordin să izoleze tabăra Imamului Husein (as), astfel încât aceasta să nu poată avea acces la nicio sursă de apă și să nu permită ca nici măcar o picătură de apă să ajungă în tabăra acestuia. Condiția în care se afla tabăra Imamului Husein (as) a devenit greu de descris în cuvinte, în mijlocul deșertului arzător, sub soarele dogoritor al Arabiei. Faptul că apa nu era disponibilă, lipsa hranei, imposibilitatea de a hrăni copiii, plânsetele bebelușilor care vroiau laptele pe care săracele mame nu-l puteau oferi, ele însele suferind de sete ucigătoare, toate aceste lucruri au provocat extenuare. E foarte greu pentru orice minte omenească să-și închipuie cum a putut familia Profetului

(saawas) să îndure aceste suferințe cu atâta răbdare și tărie morală.

În această situație, Hurr și-a amintit cât de amabil a fost Imamul Husein (as) atunci când el a avut nevoie de apă și i-a cerut lui Umar, fiul lui Saad, să ofere apă măcar copiilor din tabăra Imamului Husein (as). Umar, fiul lui Saad, nu a arătat însă niciun fel de milă. Cu toate acestea, Abbas, fratele Imamului Husein (as) și nepotul Profetului (saawas), Leul lui Dumnezeu, cum era supranumit datorită curajului său, a reușit în timpul nopții să se strecoare în tabăra dușmanului și să facă rost de apă, fiind astfel numit și *Saqqa* (Cel care poartă apa). Deși accesul la apă a fost oprit pentru trei zile și trei nopți, totuși au reușit să obțină puțină apă, inclusiv în noaptea de Ashura, când au reușit chiar să facă abluțiunea.

Pe 9 Muharrem, o ultimă avertizare i-a fost trimisă Imamului Husein (as) din partea lui Umar, fiul lui Saad, că, dacă nu se predă, va fi ucis. Imamul Husein (as) l-a trimis pe fratele său, Abbas, cu un mesaj în care cerea ca să i se permită să-și petreacă o ultimă noapte în rugăciune, cerere la început refuzată, dar, în cele din urmă, acceptată. Imamul Husein (as) i-a trimis apoi mesaj lui Umar, fiul lui Saad, propunând următoarele: „Lasă-mă să plec și voi părăsi imperiul musulman împreună cu întreaga mea familie și cu copiii și voi trăi într-unul din teritoriile neislamice. Voi pleca în Yemen sau în Iran, sau în îndepărtata Indie”. Umar a răspuns: „Asta nu se poate.” Imamul Husein (as) l-a întrebat: „Vei permite măcar să luăm niște apă pentru femeile fără ajutor și pentru bebelușii nevinovați care mor de sete în tabăra mea?” Umar a răspuns: „Mai întâi

depune jurământul de credință și apoi poți să iei apă din râu.” În cele din urmă, Imamul Husein (as) a spus: „Umar, fiu al lui Saad, de ce distrugi casa (familia) Profetului (saawas)? Chiar dacă mi s-ar da lumea întreagă să guvernez peste ea, niciodată nu m-aș înclina în fața unui tiran.” Astfel, Imamul Husein (as) a făcut tot posibilul ca să evite vărsarea de sânge, dar orice propunere de pace a fost respinsă, insistându-se ca el i să se predea lui Iezid.

Imamul Husein (as) a decis apoi să lupte împotriva puterii răului, să lupte pentru adevăr și să ofere totul pe calea lui Dumnezeu, demonstrând omenirii de ce fel de statornicie, curaj, răbdare și tărie morală, trebuie să dea dovadă cei care-L iubesc pe Dumnezeu, pentru a apăra adevărul în cele mai grele suferințe. „Ești de acord ca bătălia de mâine să se dea în confruntări de câte doi, o persoană din fiecare tabără?”, l-a

întrebat Imamul Husein (as) pe Umar. Acesta a răspuns afirmativ, dar nu avea să-și țină cuvântul. În cele din urmă, pe 9 Muharrem, după rugăciunea de seară (*Ishaa*), Imamul Husein (as) i-a adunat pe cei rămași în tabăra sa, adresându-li-se:

„Sunteți cu toții liberi, companionii mei, membrii familiei mele, fiii mei și nepoții mei, fiecare este liber să plece fără să fie răspunzător pentru nimic. Vă eliberez de jurământul pe care l-ați depus față de mine și vă absolv de acesta, puteți pleca și vă scutesc de îndatorirea voastră. Ei (forțele inamice) nu au nimic împotriva altcuiva decât a mea. Să nu vă simțiți vinovați; noaptea este întunecată. Profitați de întunericul nopții și plecați. Fiecare să ia de mână pe cineva din casa mea. Lăsați-mă pe mine să-mi urmez destinul și salvați-vă pe voi înșivă. Ei nu vă vor opri.”

La sfârșitul cuvântării sale, Imamul Husein (as) l-a rugat pe fratele său, Abbas, să stingă lampa din cort, astfel ca cei care vor să plece să o poată face în întuneric, fără să le fie rușine că sunt văzuți de Imam (as) cum îl părăsesc. Toți cei care l-au însoțit din Mekka mânați de speranțele lor deșarte că se vor îmbogăți în urma acestei bătălii au început să se retragă în grupuri, iar când lampa a fost din nou aprinsă, după un timp, numai câțiva mai rămăseseră, în număr de 72. „O, urmaș al Profetului, ce vom spune oamenilor? Că l-am abandonat pe Imamul nostru, pe fiul fiicei Profetului, fără ca să lansăm măcar o săgeată pentru el sau fără ca să scoatem măcar o sabie pentru el? Pe Dumnezeu, nu! O, urmaș al Profetului, nu te vom părăsi până la moarte și permite-ne să avem parte de aceeași soartă ca și tine, pentru că viața fără tine nu are sens. Ce răspuns vom da Profetului în Ziua Învierii?

Ce se va întâmpla cu loialitatea, cu umanismul, cu dragostea și cu atașamentul față de el?”, au spus cei rămași.

Zeineb, sora Imamului Husein (as), le-a spus fiilor ei: „Copiii mei, mâine va fi o bătălie și nu pot să vă cer să luptați, pentru că sunteți prea tineri, dar dacă i se întâmplă ceva Imamului Husein (as), în timp ce voi sunteți încă în viață, voi fi copleșită de rușine!”

„Mamă, avem sângele lui Ali și Jafar în venele noastre. Bunicii noștri au fost luptători a căror faimă va fi mereu amintită. Credeți că-i vom face de rușine? Mai mult decât atât, suntem ucenicii unchiului Abbas. Mamă, dacă ne permiți, și dacă nu ne oprești să luptăm, vom merge pe câmpul de luptă și le vom arăta dușmanilor Islamului cât de curajos pot să lupte musulmanii. Tot ce vrem de la tine este să ne promiți că nu vei plânge după noi.

Sufletele noastre nu se vor odihni niciodată în pace dacă vei plânge după noi.”

Abbas, neînfricatul „leu”, a fost alături de Imamul Husein (as) mereu, de la plecarea sa din Medina, fiind atât de devotat față de acesta, încât atunci când unchiul său, Shimr, fiul lui Zil Jawshan, al doilea comandant al armatei lui Iezid, a venit în tabăra Imamului Husein (as) întrebând: „Unde sunt nepoții mei, Abbas, Abdullah, Jafar și Uthman?”, Abbas a refuzat să răspundă. Numai după ce Imamul Husein (as) i-a spus: „Răspunde-i, pentru că, deși este un om nemernic, este totuși una dintre rudele tale!”, Abbas l-a întrebat ce dorește. „O, nepoților, l-am rugat pe Ubaydullah, fiul lui Ziyad, să vă acorde protecția. De ce vreți să muriți împreună cu Husein? De ce nu vă alăturați forțelor puternicului Iezid?” Abbas i-a răspuns: „Fie ca mânia lui Dumnezeu să cadă asupra ta și asupra

propunerii tale! Cum îndrăznești să ne sfătuiești să-l părăsim pe Imamul Husein (as) și să ne aliem cu coruptul și răucălăuzitul Iezid?”

În dimineața zilei de 10 Muharrem, după rugăciunea de dimineață, Umar, fiul lui Saad, a condus atacul împotriva Imamului Husein (as), poziționându-i pe Amr, fiul lui Al-Haj Al-Zubaidi, în regimentul din partea dreaptă a armatei, iar pe Shimr, fiul lui Zil Jawshan, în regimentul din partea stângă. Conducerea infanteriei i-a fost încredințată lui Shibthah, fiul lui Rubay, iar stindardul i-a fost încredințat sclavului

Durayd.

Imamul Husein (as) și-a organizat mica armată formată din cei 72 de ostași în trei flancuri, încredințând conducerea flancului din dreapta lui Zuhayr, fiul lui Al-Qayn, iar conducerea flancului din stânga lui Habib,

fiul lui Mouzaher. Stindardul i-a fost încredințat fratelui său, Abbas.

Apoi Imamul Husein (as), împreună cu câțiva companionii ai săi, s-au apropiat de armata inamică, iar Burayr, fiul lui Khudayr Al-Hamdani, s-a adresat acestuia: „Temeți-vă de Dumnezeu! Familia Profetului Muhammed (saawas) este acum în mâinile voastre, iar aceia sunt copiii, copilele și femeile casei sale. Ce aveți de spus?” Răspunsul a fost: „Vrem să-i prindem și să-l lăsăm pe Ubayd, fiul lui Ziyad, să decidă ce să facă cu ei”. Burayr a răspuns: „Nu acceptați ca să se întoarcă de unde au venit? Dezastrul să se abată asupra voastră, cetățeni ai Kufei! Ați uitat toate scrisorile și jurămintele de credință făcute în fața lui Dumnezeu? Voi ați invitat familia Profetului. Fie ca Dumnezeu să vă pedepsească în Ziua de Apoi!” „Nu știm

despre ce vorbești”, a fost răspunsul și au început să arunce săgeți împotriva lui.

Văzând acestea, Imamul Husein (as) li s-a adresat el însuși: „Locuitori ai Kufei, amintiți-vă chipul meu și vedeți cine sunt, apoi treziți-vă! Întrebați-vă dacă este drept ca să mă ucideți și să distrugeți onoarea femeilor din casa mea. Nu sunt eu fiul fiicei Profetului vostru? Nu sunt eu fiul succesorului acestuia, (Imamul Ali – as), verișorul Profetului și primul care a crezut în revelația sa de la Dumnezeu? Nu este Hamza, căpetenia martirilor, unchiul tatălui meu? Nu ați auzit cuvintele pe care Profetul mi le-a spus, că eu, împreună cu fratele meu, suntem căpeteniile tinerilor din Rai? Aveți ceva să-mi reproșați în legătură cu vreo persoană ucisă de mine, sau în legătură cu bani luați pe nedrept de mine, sau în legătură cu vreo pedeapsă pentru rănilor cuiva?” Răspunsul a fost tăcerea. „În

numele lui Dumnezeu, mă cunoașteți?”
„Da, este nepotul Profetului (saawas)”, au
răspuns ei. „Știți că Muhammed este
bunicul meu? Știți că Ali, fiul lui Abu Talib,
este tatăl meu? Știți că Fatime, fiica
Profetului, este mama mea? Știți că
Khadija, fiica lui Khuwayled, prima femeie
care a crezut în Islam, este bunica mea? Știți
că aceasta este sabia Profetului? Nu este
turbanul pe care îl port turbanul Profetului?
Vai de voi! Ați strigat după ajutor, iar noi
ne-am grăbit să venim, dar voi v-ați întors
sabia credinței împotriva noastră. V-ați aliat
cu dușmanii voștri, fără ca aceștia să vă fi
oferit niciun fel de dreptate sau speranță.
Fie ca soarta voastră să fie la fel de tragică
precum faptele voastre! Ne-ați părăsit în
mijlocul luptei și ați alergat după plăcerile
acestei vieți.”

Umar, fiul lui Saad, a început să se
teamă că această cuvântare Imamului

Husein (as) ar putea să-i facă pe oameni să se răzgândească și i-a ordonat sclavului său, Durayd, să ridice stindardul: „Hei, Durayd, fii martorul meu în fața prințului că eu am fost primul care a luptat împotriva lui Husein”, el fiind într-adevăr primul care a aruncat săgeata împotriva taberei Imamului Husein (as). Hurr, fiul lui Iezid Al-Riyahi, comandantul regimentului lui Iezid, care blocase drumul Imamului Husein (as) spre Kufe, s-a simțit vinovat în tot acest timp, căindu-se de faptele sale.

În dimineața zilei de 10 Muharrem, Hurr și-a chemat fiul și i-a spus: „Suntem pierduți și ne aflăm pe drumul spre Iad. Încă mai este timp. Am decis să mă alătur Imamului Husein (as) și să-i cer iertare. Vrei să mă însoțești sau rămâi unde ești?” Acesta a fost de acord cu tatăl său, iar sclavul lui Hurr l-a însoțit și el pe acesta. Hurr împreună cu fiul și cu sclavul său s-au

apropiat de Imamul Husein (as) puțin câte puțin. Al-Mouhajer, fiul lui Awss, l-a întrebat: „Ce vrei să faci? Vrei să lupți cu Husein?” Hurr a început să tremure și Mouhajer i-a spus: „Îmi stârnești îndoieli. Jur pe Dumnezeu că nu te-am văzut așa în nicio situație, iar dacă cineva m-ar fi întrebat cine este cel mai curajos om din Kufe, nu aș fi ales niciodată pe altcineva în afară de tine. Dar ce s-a întâmplat cu tine astăzi?” „Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să aleg între Rai și Iad și nu voi alege niciodată altceva decât Raiul, chiar dacă ar fi să fiu tăiat în bucăți și ars.” Hurr s-a înfățișat în fața Imamului Husein (as) cu lacrimi în ochi, cerându-și iertare: „O, Imamul meu, îmi pare atât de rău, pentru că te-am forțat să vii la Karbala! Te rog, permite-mi să lupt alături de tine. Aș fi onorat dacă mi-ai permite să-mi dau viața înaintea ca cineva dintre voi să fie ucis. Mi-

am adus fiul cu mine ca să moară cu mine, apărându-i pe fiii tăi”. Imamul Husein (as) l-a primit pe Hurr cu mare căldură, iar atunci când lupta a început, Hurr a fost primul care s-a avântat în luptă, fiind ucis după ce s-a luptat cu curaj și a doborât cam patruzeci de dușmani. Imamul Husein (as) s-a grăbit către acesta, găsindu-l cu o rană mare la cap, sângerând puternic. Imamul Husein (as) și-a luat eșarfa, care aparținuse mamei sale, Fatime, și i-a bandajat rana, curățându-i ochii de sânge. Hurr l-a întrebat pe Imamul Husein (as): „M-am descurcat bine? Ești mulțumit?” Ultimele cuvinte pe care acesta le-a auzit au fost cuvintele Imamul Husein (as): „Mama ta a făcut alegerea corectă atunci când te-a numit Hurr (Cel liber)”.

Imamul Husein (as), împreună cu fratele său, Abbas, și cu fiul său, Ali Akbar, aduceau trupurile companionilor săi înapoi

în tabără, după ce aceștia erau doborâți. Femeile din tabăra Imamului Husein (as) jeleau acești ostași viteji ca și cum ar fi aparținut familiei lor, întrucât familiile celor căzuți în luptă erau departe. Cortul unde erau depuși martirii devenise un adevărat cavou, adăpostind cincizeci de companioni ai Imamului Husein (as). Wahab, fiul lui Abdullah Al-Kalby, era un creștin proaspăt căsătorit, însoțit de mireasa sa și de mama lui. Fiecare dintre ei și-a depus mărturia de credință, acceptând Islamul în drum spre Karbala. În timpul luptei, mama lui Wahab i-a spus acestuia: „Fiule, du-te și ajută-l pe nepotul Profetului lui Dumnezeu!” Acesta nu a ezitat nicio clipă să lupte, chiar dacă mireasa lui a încercat să-l înduplece: „Pentru numele lui Dumnezeu, de abia ne-am căsătorit și nu aș suporta nici măcar să mă gândesc la moartea ta!”

Wahab a doborât 19 cavaleri și 20 de pedestrași, după care degetele i-au fost tăiate. În acel moment soția sa, purtând un par, l-a încurajat spunând: „Luptă de dragul femeilor din casa Profetului lui Dumnezeu!” Wahab a încercat să o facă să se întoarcă în tabără, dar aceasta i-a răspuns: „Nu mă voi întoarce niciodată până ce nu voi muri împreună cu tine.” Wahab a întrebat-o: „Ce s-a întâmplat? Cu ceva timp în urmă erai împotriva faptului că lupt, iar acum mă îndemni la luptă?” „Wahab, am renunțat la viață de când l-am auzit pe Imamul Husein (as) strigând: «O, Dumnezeule, cât de puține sunt resursele mele! Am fost lăsat singur... Este cineva care să ne ajute?» Vocea sa mi-a sfâșiat inima”, a răspuns soția lui Wahab. În cele din urmă, Wahab l-a rugat pe Imamul Husein (as) să o convingă să se întoarcă în tabăra femeilor. „Fie ca Dumnezeu să te

răsplătească și să aibă milă de tine, întoarce-te la celelalte femei!”, a rugat-o Imamul Husein pe aceasta. Ea s-a întors, iar Wahab a continuat lupta până când a fost doborât. Dușmanii l-au decapitat pe Wahab și i-au aruncat capul lângă cortul soției sale. Soția sa a ieșit din cort și a început să șteargă fața lui Wahab de sânge și praf. Shimr a văzut-o și i-a ordonat sclavului său să o țintească cu săgeata. Aceasta a căzut lângă capul soțului ei, fiind prima femeie ucisă în tabăra Imamului Husein (as).

Spre amiază, cum soarele devenise mai arzător, căldura era mai intensă, iar copiii plâneau de sete. Deși câțiva companioni s-au apropiat de Eufrat pentru a lua apă, aceștia nu au reușit, fiind opriți de inamici. Cum sosise timpul pentru rugăciune, Imamul Husein (as) l-a rugat pe Hajjaj să recite chemarea la rugăciune (*adhan*) și i-a rugat pe inamici să oprească

lupta până se termină rugăciunea. Dar Al-Hosayn, fiul lui Numeir, nu a acceptat. Atunci Habib, fiul lui Mouzaher, l-a atacat pe Al-Hosayn care a reușit totuși să fie salvat de camarazii săi. Imamul Husein (as) le-a spus lui Zuhayr, fiul lui Al-Qain, și lui Sa'idd, fiul lui Abdullah, să stea în fața lui și să-l protejeze cât timp se roagă împreună cu ceilalți companioni ai săi. În mijlocul luptei, în ziua de Ashura, Imamul Husein (as) a oferit rugăciunea în grabă, în formă de Salat al-Khawf, din cauza faptului că dușmanii săi nu aveau respect nici măcar pentru rugăciune. La sfârșitul rugăciunii, cei doi companioni care stătuseră de strajă au fost doborâți de ploaia de săgeți.

După aceasta, toți companionii săi au fost doborâți, unul câte unul, Imamul Husein (as) rămânând singur cu cei din familia sa, mai exact cu fiii lui Ali, fiii lui Jafar, fiii lui Aqil, fiii lui Hasan și proprii

fii. Primul dintre aceștia care s-a avântat în luptă a fost Abdullah, fiul lui Muslim, fiul lui Aqil, care a luptat până ce a fost ucis. Aun și Muhammed erau cei doi fii ai lui Zeineb, sora Imamului Husein (as), care aveau zece și respectiv nouă ani. Aceștia au simțit că acum era momentul ca să intre și ei în luptă, de aceea i-au cerut permisiunea mamei lor. Zeineb a mers la Imamul Husein (as), spunându-i: „Husein, în lupta de la Siffin, Abbas avea numai zece ani. Când a văzut pe cineva care încerca să te atace, s-a repezit pe câmpul de luptă și l-a doborât. Îți amintești cât de mândru a fost tatăl nostru, Ali? Astăzi vreau să fiu și eu mândră de fiii mei. Vreau să-i văd apărând Islamul. Îmi vei acorda acest privilegiu?” Imamul Husein (as) i-a răspuns: „Draga mea soră, niciodată nu mi-ai cerut nimic, cum pot să te refuz acum?”, apoi, întorcându-se către Aun și Muhammed, le-a spus: „Mergeți, fiii

mei și să fiți curajoși. În curând vă voi însoți pe drumul spre Rai.”

Cei doi băieți au intrat în luptă, iar la un moment dat Umar, fiul lui Saad, a întrebat: „Cine sunt acești tineri? Luptă precum Ali, fiul lui Abu Talib.” Când i s-a spus cine erau, a poruncit ostașilor să-i înconjoare și să-i omoare. La câteva minute după aceea, Aun a căzut de pe cal, urmat de Muhammed. Abbas, împreună cu Imamul Husein (as), s-au grăbit spre câmpul de luptă, întorcându-se cu trupurile lor. Imamul Husein (as) s-a îndreptat spre cortul lui Zeineb, găsind-o în prosternare și rugându-se: „O, Dumnezeu, te rog acceptă acest sacrificiu! Inima îmi este plină de mândrie pentru că cei doi fii ai mei și-au dat viața pentru religia Ta.”

Qasim era cel mai tânăr dintre fiii Imamului Hasan (as), fiind născut în anul 47 Hijri, cu trei ani înainte ca tatăl său să fie

martirizat. Când Imamul Husein (as) se pregătea să părăsească Medina în luna Rejeb, anul 60 Hijri, mama sa, Farwa, l-a rugat pe Imamul Husein (as) să o ia pe ea și pe Qasim cu el. Qasim, deși avea numai 13 ani, învățase și el arta mînuirii sabiei de la Abbas și Ali Akbar, precum verișorii săi Aun și Muhammed. După ce Aun și Muhammed au căzut în luptă, Qasim a cerut și el permisiunea de a lupta. Imamul Husein (as) l-a refuzat de două ori, spunându-i că este tânăr și este singurul fiu al mamei sale, dar, după multe insistențe i-a permis totuși să lupte. Imamul Husein (as) i-a așezat pe cap turbanul (*amamah*) tatălui său, Imamul Hasan (as) și l-a ajutat să se urce pe cal. Despre Qasim se spune că era foarte chipeș, iar inamicii când l-au văzut, s-au întrebat: „Cum putem să ucidem pe cineva a cărui față strălucește precum luna?” Qasim a reușit să doboare câțiva inamici în lupta

individuală, după care însă a fost înconjurat din toate părțile și a fost lovit. Căzând de pe cal, acesta a strigat: „*Ya Ammah!* / O, unchiule!” La care Imamul Husein (as) s-a grăbit spre el, i-a luat capul în poala sa și i-a spus: „Nepotule, pe numele lui Dumnezeu, este foarte greu pentru unchiul tău că îl chemi, iar el nu poate să răspundă sau îți răspunde fără să poată face nimic pentru tine!” În acel moment Qasim a părăsit această lume.

De câteva ori Abbas l-a rugat pe Imamul Husein (as) să-i permită să lupte. De fiecare dată, însă, Imamul Husein (as) i-a răspuns: „Abbas, tu ești căpitanul armatei mele, ești purtătorul stindardului meu (*Alamdār*)!” Atunci însă Sekina (după alte relatări numele ei era Ruqaya), fiica în vârstă de patru ani a Imamului Husein (as), a venit cu un burduf gol de apă (*mashk*), adresându-se unchiului ei, Abbas: „*Al*

Atash, Ya Ammahu! / Mi-e sete, unchiule Abbas!” Abbas i-a cerut permisiunea Imamului Husein (as) ca să aducă apă pentru Sekina. Imamul Husein (as) i-a dat voie să plece, după care Abbas a luat burduful pentru apă, l-a pus pe stindard și l-a îmbrățișat pe Imamul Husein (as). Imamul (as) i-a spus: „Frate, vreau un dar de la tine, vreau sabia ta!” Abbas i-a dat sabia și a plecat înarmat cu o sulică și purtând stindardul.

Prin vitejia sa a reușit să se strecoare pe malul Eufratului, doborând pe cei care au încercat să-l oprească. A umplut burduful de apă, după care a luat apă în palmele sale, a urmat un moment de ezitare, după care a aruncat apa, fără să bea. A pus sacul plin cu apă pe stindard, călărind înapoi în tabăra sa. Nimeni nu a știut de ce Abbas nu a băut apă din râu, până ce acesta nu s-a adresat lui însuși, spunând: „O, suflet al lui Abu al-

Fadl [un alt titlu pentru Abbas], nu-mi doresc să trăiesc după Husein! Vei gusta din apa rece, în timp ce Husein stă acolo însetat, lângă corturi, fiind cât pe ce să bea din cupa morții? Aceasta nu este calea credinței mele, nici a celui care stăruie în convingerile sale și în adevăr.” Umar, fiul lui Saad, a strigat: „Nu lăsați ca acea apă să ajungă în tabăra lui Husein!” Un ostaș cățarat într-un copac, pe lângă care a trecut Abbas, a reușit să arunce sabia pe umărul drept al acestuia, retezându-i brațul. Un alt ostaș l-a lovit pe umărul stâng, retezându-i și brațul stâng. Atunci Abbas a apucat burduful de apă în dinți, gândindu-se numai la însetata Sekina. O săgeată însă a atins burduful, iar apa a început să se reverse, odată cu ea risipindu-se și speranțele lui Abbas. Înconjurat din toate părțile, acesta s-a prăbușit de pe cal, strigând: „Salutările mele ție, comandante (*Maula*)!” Sekina s-a

rugat: „O Dumnezeu, nu-i lăsa să-l ucidă pe unchiul Abbas! Nu am să mai cer niciodată apă!” și a fugit în cort, la mama sa. Imamul Husein (as) s-a îndreptat spre Abbas, găsimdu-l zăcând la pământ, cu ambele brațe amputate și cu o săgeată în ochiul drept, în timp ce sângele îi acoperise și ochiul stâng.

Imediat ce Abbas a simțit prezența Imamului Husein (as), i-a spus: „*Maula*, de ce te-ai deranjat să vii? Te rog, întoarce-te și ai grijă de Sekina!” „Dragul meu frate, toată viața m-ai slujit pe mine și pe copiii mei. Pot să fac ceva pentru tine acum, în acest ultim moment al vieții tale?” Abbas a răspuns: „*Maula*, te rog să-mi cureți ochiul de sânge ca să-ți mai pot vedea chipul cel drag înainte de a muri!” Imamul Husein (as) i-a curățat sângele, apoi Abbas a spus: „*Maula*, te rog să nu-mi duci trupul în tabără, pentru că nu vreau ca Sekina să mă

vadă în această stare!” Imamul Husein (as) l-a sărutat pe frunte și i-a spus: „O, Abbas, vreau și eu să-ți cer ceva. Niciodată nu te-am auzit strigându-mă: «Frate!», aș vrea să te aud strigându-mă „frate” măcar o singură dată.” Abbas l-a strigat atunci cu o ultimă suflare: „Frate!”. Imamul Husein (as) i-a spus: „O, Abbas, scumpul meu frate, ce ți-au făcut? Cine a mai rămas acum să lupte de partea mea?”. După aceasta, Abbas, fiul în vârstă de 34 de ani al Imamului Ali (as), și-a dat duhul. Imamul Husein (as) a luat burduful de apă al Sekinei și stindardul, aducându-le în tabără. Ajuns la cortul lui Zeineb, i-a dat acesteia stindardul și s-a așezat în tăcere, nemaiputând rosti niciun cuvânt.

După Abbas, a venit rândul lui Ali Akbar, fiul în vârstă de 18 ani al Imamului Husein (as), să lupte. Tobele din armata inamică se puteau auzi din ce în ce mai tare.

Ali Akbar era supranumit și Ahmad-e Thani (Muhammed al doilea), datorită asemănării sale izbitoare cu Profetul Muhammed (saawas). La plecarea sa, Imamul Husein (as) a spus: „Doamne, îl trimit să lupte pe calea Ta pe cel care seamănă cel mai mult cu Profetul Muhammed; de oricâte ori doream să aruncăm o privire la chipul celui care a plecat dintre noi (chipul Profetului), priveam la chipul acestui tânăr.” „Doamne, Husein are un singur Ali Akbar, iar acesta este trimis să se sacrifice pe calea Ta; dacă aș fi avut mai mulți fii ca el, i-aș fi oferit pe toți pe calea Ta!” Când Ali Akbar și-a făcut apariția pe câmpul de luptă, inamicii au fost atât de impresionați de asemănarea sa izbitoare cu Profetul (saawas), încât cei care îl întâlneau pe Profet (saawas) se întrebau dacă nu e chiar Profetul însuși (saawas) întors în această lume să-l apere pe nepotul său, Husein (as). Ali Akbar s-a adresat

acestora, reamintindu-le că tatăl său este Imamul Husein (as), nepotul Profetului (saawas). Umar, fiul lui Saad, le-a spus soldaților săi să nu-l asculte pe Ali Akbar și le-a ordonat să-l atace. În cele din urmă, Ali Akbar s-a prăbușit având o rană mortală la piept. Imamul Husein (as) l-a găsit într-o baltă de sânge. Ali Akbar s-a stins din viață în brațele tatălui său care a exclamat: „Doamne, va fi suficient pentru Husein al Tău dacă vei accepta acest sacrificiu și dacă vei fi mulțumit cu acest preț umil!”.

Aflat pe câmpul de luptă singur, în mijlocul inamicilor, Imamul Husein (as) a auzit chemarea lui Zeineb. Întors în tabăra sa și intrând în cortul lui Zeineb, Imamul Husein (as) l-a găsit pe fiul său, Ali Asghar, în vârstă de numai șase luni, stingându-se din viață din cauza setei, în leagănul său. Mama acestuia, Rabab, nu putea să-l ajute cu nimic, nemaivând nicio picătură de

lapte din cauza deshidratării. Imamul Husein (as) l-a luat în brațe și i-a spus mamei sale că-l va arăta dușmanilor, poate aceștia vor avea milă și-i vor da niște apă. „O, oameni buni, dacă în opinia voastră Husein este vinovat de vreun păcat sau de vreo crimă, acest bebeluș inocent nu v-a rănit cu nimic! Nici măcar nu poate vorbi, nu a spus nimic împotriva voastră sau a emirului vostru din Damasc. Îi veți potoli setea cu câteva picături de apă? Dacă mă suspectați că cer apă pentru mine însumi, în numele lui, îl voi lăsa aici, dacă vreți. Voi pleca încet și puteți să mi-l dați înapoi, după ce îi veți potoli setea.”

Umar, fiul lui Saad, temându-se că oamenii săi se vor revolta, impresionați de situația Imamului Husein (as), și vor trece de partea acestuia, i-a poruncit unei brute fără inimă, pe nume Hurmula, să reacționeze. Acesta a aruncat o săgeată care

a străpuns brațul Imamului Husein (as) și s-a oprit în gâtul bebelușului. Sângele a început să țâșnească și a stropit fața Imamului Husein (as). Ali Asghar a murit astfel în brațele tatălui său.

Imamul Husein (as) s-a întors cu el în tabără, pregătindu-se și adunându-și ultimele puteri pentru a o întâlni pe Rabab, mama bebelușului. Când Rabab a văzut fața stropită de sânge a Imamului Husein (as), a întrebat: „Ce i-au făcut fiului meu? I-au dat măcar o picătură de apă înainte să-l ucidă?” Imamul Husein (as) i-a răspuns: „Am insistat să-i dea apă, dar în loc de asta l-au udat cu sânge”. Rabab l-a rugat pe Imamul Husein (as) să-l înmormânteze pe Ali Asghar cu propriile lui mâini. Acesta a săpat o groapă în nisipul fierbinte al deșertului, folosindu-și sabia: „Atotputernice Dumnezeu, fii martorul meu că mi-am făcut datoria până la sfârșit!”

Lui Zeineb și lui Kulthum, cele două surori ale sale, Imamul Husein (as) le-a spus: „Tabăra noastră va fi jefuită și incendiată. După ce voi fi ucis, va începe șirul necazurilor voastre. Capetele vă vor fi dezvelite de vălurile voastre. Aveți grijă, dragele mele surori, să nu vă pierdeți răbdarea în nicio suferință. Dușmanii vă vor lua prizoniere și vă vor purta pe străzile Kufei și ale Damascului. Aceasta va fi o perioadă foarte grea pentru voi. Să nu vă pierdeți speranța! Va trebui să fiți curajoase. Să suportați orice nenorocire pe calea lui Dumnezeu cu răbdare și cu tărie de caracter. Dragi surori, să nu lăsați ca tot ceea ce am realizat cu atâta răbdare și tărie de caracter să fie distrus prin nerăbdarea voastră! Transmiteți salutări oamenilor mei și spuneți-le să-și aducă aminte de setea noastră de fiecare dată când vor bea apă”.

După aceea Imamul Husein (as) a rugat-o pe Zeineb să-i aducă o haină veche, întrucât știa că dușmanii săi sunt inumani și-i vor lua hainele ca pradă de război și nu dorea ca trupul său să rămână gol după ce va fi ucis. „Las văduvele și orfanii în grija ta. Draga mea soră, te rog să ai grijă de Sekina mea în mod deosebit, ea nu a fost niciodată despărțită de mine, nici măcar pentru o zi. Te rog, dragă soră, ca atunci când veți avea apă, să-i dai ei prima dată să bea; ea nu a mai cerut apă de când a murit unchiul ei Abbas.” Sekina a venit la Imamul Husein (as) și l-a întrebat: „Tată, când Muslim, fiul lui Aqil, a fost martirizat, tu i-ai îmbrățișat fiica orfană și ai mângâiat-o pe cap. Dacă tu pleci și eu rămân orfană, cine îmi va mângâia capul?” Luptându-se cu lacrimile, Imamul Husein (as) i-a șoptit: „Sekina, fiica mea, te rog, nu plânge, pentru că, după ce plec, vei vărsa multe lacrimi.

Cât sunt încă aici, în viață, nu-mi pârjoli inima cu lacrimile tale.” Apoi i-a sărutat obraji, știind că aceiași obraji vor fi pălmuiți de mâinile crude ale oamenilor lui Iezid.

Imamul Ali Zainul Abidiyn, supranumit și Sajjad, cel mai în vârstă fiu al Imamului Husein (as), zăcea în patul său, fiind bolnav. Imamul Husein (as) i-a încredințat datoria *imamat*-ului (desemnându-l ca succesor, Imam după el), sfătuindu-l să respecte cel mai înalt nivel al răbdării și tăriei morale în fața oricărei agresiuni sau asupriri ce avea să vină asupra sa și asupra celor dragi lui și niciodată să nu se înfurie sau să blesteme pe nimeni.

Imamul Husein (as), rămas singur și înconjurat de dușmani, sângărând din cauza rănilor numeroase, a făcut o ultimă invitație la omenie, chemându-i pe oameni să-l însoțească pe calea lui Dumnezeu: „*Hal min*

Nasirin Yansuruna? / Este cineva care să ne ajute? *Hal min Zabbin Yazubbu An Harami Rasulullah?* / Este vreun apărător care să îndepărteze dușmanul de lângă corturile familiei Profetului?” Când nu a primit niciun răspuns din partea miilor de ostași care-l înconjurau, a spus: „*Alam Tasma'u? Alaisa Fikum Muslimu?* / Mă auziți? Nu este nici măcar un musulman printre voi?” Nici de această dată nu a primit niciun răspuns din partea lor. „De ce vreți să mă omorâți? Am comis eu vreun păcat sau vreo crimă? Am jefuit eu pe cineva? M-am băgat eu în treburile cuiva?” Nimeni nu a răspuns. „Atunci de ce mă omorâți? Ce răspuns veți da lui Dumnezeu și Profetului în Ziua Judecății? Mi-ați ucis toți companionii, copiii, frații, chiar și bebelușul meu. Acum vă spun să plecați, voi emigra în Yemen sau în Iran sau chiar în îndepărtata Indie, nu vă pătați mâinile cu sângele meu, care este

sângele Profetului însuși, nu veți fi salvați!
Pentru binele vostru vă spun, nu-mi vărsați
sângele și salvați-vă pe voi înșivă!”

Această ultimă propunere a fost o ultimă șansă oferită lor pentru a se salva de mânia lui Dumnezeu. Umar fiul lui Saad a strigat ostașilor săi: „Nu vă lăsați păcăliți de cuvintele Imamului Husein (as), atacați-l acum!” O ploaie de săgeți au fost aruncate către Imamul Husein (as). Acesta s-a avântat în câmpul de luptă ca un leu, spunând: „Dacă sunteți hotărâți să luptați împotriva mea, atunci sunt gata de luptă. Priviți cum luptă nepotul Profetului (saawas)! Priviți cum luptă fiul lui Ali și al Fatimei! Chiar și după trei zile de foamete și sete nu mi-e frică să mor. Pentru mine moartea este mai bună decât capitularea.”

Umar, fiul lui Saad, și-a trimis cei mai curajoși ostași să lupte cu Imamul Husein (as), în timp ce el însuși privea de departe

curajul cu care lupta Imamul Husein (as), în ciuda tuturor suferințelor îndurate. Imamul Husein (as) și-a ales locul de luptă aproape de corturile femeilor, din două motive: pentru ca dușmanii să nu atace aceste corturi cât timp el era încă în viață și pentru ca membrii familiei sale să știe că el este încă viu, să-i poată auzi vocea. După fiecare atac, Imamul Husein (as) striga: „Nu există putere sau forță care să înlăture ceea ce provine de la Dumnezeu, Preaînaltul și Atotputernicul!” Imamul Husein (as) le spusese femeilor să nu iasă din corturi cât timp este în viață și să nu rostească nimic rău, care le-ar putea diminua răsplata de la Dumnezeu. Le-a mai spus că vor găsi eliberare, iar sfârșitul tuturor necazurilor va fi unul bun și că Dumnezeu îi va pedepsi pe dușmani. În mijlocul nenorocirilor de nedescris, al durerii și al tristeții, Imamul Husein (as) a rămas mereu atent la

poruncile lui Dumnezeu și supus Lui, nedorind să părăsească această lume nici măcar cu o singură rugăciune lipsă. El și-a pus sabia înapoi în teacă, să se pregătească pentru rugăciunea Asr:

„Suflete ostoit! Întoarce-te la Domnul tău, mulțumit și dând mulțumire! Intră dimpreună cu robii Mei! Intră în Raiul Meu!” (Coran, 89: 26-30).

Când Umar, fiul lui Saad, l-a văzut pe Imam (as) în prosternare, le-a poruncit oamenilor săi să-l atace în forță, cu săgeți, cu pietre și cu săbiile. Cel care s-a apropiat de Imam (as) pentru a-l decapita a afirmat: „Când m-am apropiat de Imamul Husein (as), fiul lui Ali, și când mi-am ațintit privirea asupra sa, lumina și luciul feței sale mi-au captat într-atât atenția, încât mi-am uitat intenția de a-l ucide. Într-atât mi-a captat atenția lumina feței lui și frumusețea

lui care inspira evlavie, încât am fost distras de la gândul de a-l ucide”.

Mai mulți au încercat să-l decapiteze, dar atunci când se apropiau de el, îl auzeau pe Imam (as) rugându-se astfel: „O, Prea Milostive Dumnezeu al universului, acceptă sacrificiul umil al lui Husein! O, Doamne, o Doamne!” Auzind această ultimă rugăciune, nimeni nu a îndrăznit să-l decapiteze, cu excepția lui Shimr, care a comis această crimă cu sânge rece. Pe vremea aceea caii arabi erau dresați pentru câmpul de luptă, având o reacție specială când stăpânul lor era ucis. Membrii familiei Imamului Husein așteptau în corturi, când calul său, numit Zul Jinah (care-i fusese dăruit de către Profet – saawas), a apărut nechezând cu șaua răsturnată. Atunci femeile și copiii s-au adunat în jurul calului și au început să-l jelească pe Imamul Husein (as). Zeineb a alergat la fiul Imamului

Husein (as), Imamul Zainul Abidiyn (as), să-i spună ce s-a întâmplat. Din tabăra dușmanilor au început să se audă tobele bătând de bucurie, sărbătorind victoria. O victorie falsă, ipocrită, câștigată de o armată de circa 30 000 de ostași împotriva uneia de 72 de luptători curajoși, care au murit flămânzi și însetați.

Este bine de știut că Iezid a condus lumea islamică timp de numai trei ani, principalele lui realizări fiind: în primul an – l-a martirizat pe Imamul Husein (as), nepotul Profetului Muhammed (saawas); în al doilea an – a invadat Medina, capitala Profetului Muhammed (saawas), permițând soldaților săi să ucidă și să jefuiască timp de trei zile după ce și-a ucis toți opozanții, iar în al treilea an – a invadat Mekka, distrugând Ka'ba folosind balista.

În ziua de Ashura, după rugăciunea *Asr*, Umar, fiul lui Saad, a primit o scrisoare

de la Ubaydullah, fiul lui Ziyad, guvernatorul Kufei, în care acesta cerea ca trupul Imamului Husein (as) să fie călcat în picioare de copitele cailor, lucru pe care l-au făcut. La apusul soarelui, ostașii s-au repezit în tabăra Imamului Husein (as) în căutarea prăzilor de război, jefuind fiecare cort, smulgându-i oricărei fete sau femei vâlul. Fiicele Fatimei (fiica Profetului – saawas) au fost lăsate cu capetele descoperite. Cerceii Sekinei i-au fost smulși din urechi, rupându-i lobii urechii, iar ea a fost pălmuită când a încercat să-și protejeze vâlul. Fiecare cort a fost incendiat.

Zeineb, îndurerată și extenuată, l-a întrebat pe Imamul Zainul Abidiyn (as): „Acum tu ești Imamul nostru, spune-ne ce să facem, să stăm în corturi și să ardem sau să ieșim fără acoperămintele noastre?” Imamul Zainul Abidiyn (as) i-a spus că este datoria lor religioasă de a încerca să-și

salveze viața. Zeineb a strâns pe toată lumea și au ieșit afară. Humayd, fiul lui Muslim, ne descrie cum a văzut o fetiță cu rochia cuprinsă de foc, cu urechile sângerânde, fugind de la scena masacrului. El a relatat: „Am alergat după ea, am luat-o de mână, am stins focul ce-i cuprinsese rochița. I-am șters urechile de sânge. Ea m-a privit și mi-a spus: «Pari un om bun, ești musulman?». I-am spus că sunt. S-a gândit puțin, după care mi-a spus: «Poți, te rog, să-mi arăți drumul spre Najaf?» Am întrebat-o: «De ce vrei să mergi la Najaf la ora și în starea asta?» Mi-a răspuns: «Vreau să merg și să mă plâng bunicului meu, Ali, fiul lui Abu Talib, despre felul cum mi-au ucis tatăl!» Dându-mi seama că este Sekina, fiica lui Husein, am dus-o înapoi la mătușa sa, Zeineb.”

Umar, fiul lui Saad, i-a cerut văduvei lui Hurr să ia niște apă și ceva de mâncare

pentru femeile și copiii din tabăra învinsă. Când aceasta s-a apropiat de locul unde se odihneau aceștia, Zeineb a recunoscut-o, s-a ridicat și a întâmpinat-o, prezentându-i condoleanțele sale pentru moartea lui Hurr. Acest gest din partea lui Zeineb, care ea însăși suferise atât de mult și pierduse atâtea ființe dragi, purtând o durere atât de mare în inima sa, este o lecție de etică islamică pe care nu ar trebui să o uităm niciodată. Când Zeineb a văzut pâinea și apa, a început să plângă. Imamul Husein (as) și vitejii săi ostași au murit flămânzi și însetați, iar acum, aceiași oameni care i-au martirizat, le aduceau pâine și apă văduvelor și orfanilor lor. Zeineb și-a adus aminte de cuvintele Imamului Husein (as), care-i spusese să-i dea Sekinei apă prima dată.

Când Sekina a auzit cuvântul „apă”, a întrebat: „S-a întors unchiul Abbas?” Când i s-a spus că văduva lui Hurr le adusesese apa,

i-a mulțumit acesteia, după care a întrebat: „Voi toți ați băut apă?”. Zeineb a clătinat din cap în semn că nu. Sekina a întrebat-o: „Atunci de ce îmi spuneți să beau apă?”. Zeineb i-a răspuns: „Pentru că tu, draga mea, ești cea mai mică”. „Nu, Ali Asghar este cel mai mic.” Sekina a luat vasul cu apă și s-a îndreptat spre locul unde era îngropat Ali Asghar, spunând: „*Wa Asghara, Wa Asghara!*” În timpul nopții, Zeineb și Kulthum făceau cu rândul de strajă, pentru a se asigura că Imamul Zainul Abidiyn (as) și copiii nu erau atacați. La un moment dat Zeineb a observat că Sekina a dispărut. Alarmată, a început să o caute. În cele din urmă a găsit-o pe câmpul de luptă, într-un somn adânc, îmbrățișând trupul decapitat al tatălui ei.

A doua zi au fost luați în captivitate și duși spre Kufe. Li s-a dat să încalece cămile fără șa, precum infractorilor obișnuiți, iar

Imamul Zainul Abidiyn (as) a fost încătușat la mâini și la picioare, iar la gât i s-a pus un jug ghimpat de fier, fiind obligat să meargă pe jos, pe nisipul fierbinte, în ciuda stării sale de sănătate.

Caravana a trecut prin mijlocul câmpului de luptă, unde zăceau trupurile martirilor, fără giulgiu, amestecate în sânge și praf. În fruntea caravanei, soldații purtau capetele Imamului Husein (as) și ale celor dragi lui, atârinate pe sulite. Dacă cineva dintre prizonieri se plângea de ceva, era lovit, astfel că la intrarea în Kufe, trupurile lor erau pline de vânătăi. Unii dintre copii au murit pe drum, iar trupurile lor au fost părăsite în deșert. Caravana a ajuns în Kufe, la curtea lui Ubaydullah, fiul lui Ziyad, pe 12 Muharrem, anul 61 Hijri. Guvernatorul Kufei dăduse ordin ca străzile să fie decorate, ele fiind pline de oameni, unii dintre ei bățându-și joc de prizonieri, alții

întorcându-și capetele la vederea capului Imamului Husein (as) și simțindu-se vinovați că au permis să se întâmple așa ceva tocmai lui, cel care era totdeauna gata să-i ajute atunci când aveau nevoie.

Zeineb s-a adresat mulțimii: „Știți pe cine a ucis guvernatorul vostru? Noi suntem nepoții Profetului vostru, Muhammed. Când guvernatorul a ucis pe cei dragi Profetului, cerurile au plâns, iar pământul s-a cutremurat. Voi unde erați atunci?” Unii dintre ei, dându-și seama de greșala lor, au început să plângă de rușine. Umar, fiul lui Saad, s-a grăbit să ajungă cu caravana în interiorul curții, observând efectul vorbelor lui Zeineb. Când Ubaydullah, fiul lui Ziyad, l-a văzut pe Imamul Zainul Abidiyn (as) în palatul său, a ordonat imediat ca acesta să fie omorât. Zeineb s-a așezat în fața sa, spunând: „Va trebui să mă ucizi pe mine mai întâi. Cum îndrăznești să stai pe acest

tron care nu-ți aparține de drept și să ne insulti? Ascultă, fiu al lui Ziyad, noi suntem nepoții Profetului, ar trebui să-ți fie rușine. Tu susții că urmezi învățăturile Profetului, cu toate acestea, ai făcut totul ca să-i distrugi familia”.

Din ce în ce mai mulți oameni începeau să-și dea seama că Zeineb spune adevărul. Ubaydullah, fiul lui Ziyad, a dat ordin ca prizonierii să fie întemnițați. În același timp, le-a spus lui Shimr și lui Khooli, care erau conducătorii caravanei, să se pregătească pentru a-i duce pe prizonieri la Damasc, înainte ca aceștia să mai aibă șansa de a vorbi în public. Caravana a plecat spre Siria pe 13 Muharrem. Pe drum au existat unele ciocniri între forțele armate ale lui Iezid și susținătorii familiei Profetului (saawas).

Iezid a declarat ziua sosirii lor, zi de sărbătoare. Cărțile de istorie relatează că pe

21 Rabii Al Euuel, în anul 61 Hijri, într-o zi de miercuri, caravana a intrat în Damasc. Iezid, șezând pe tronul său, lovea cu o nuia capul Imamului Husein (as) care era așezat pe o tăviță în fața sa, invocându-și strămoșii (care fuseseră uciși de musulmani în bătălia de la Badr) să fie martori la răzbunarea sa asupra familiei Profetului (saawas). La curtea lui Iezid, această adevărata doamnă a Islamului, Zeineb, a ținut următorul discurs:

„... *«Sfârșitul celor care-au făcut rău a fost rău, căci ei au socotit semnele lui Dumnezeu minciuni și le-au luat în derâdere.»* (Sfântul Coran 30: 10). O, Iezid, crezi că luându-ne ostatici și purtându-ne dintr-un loc în altul, umilindu-ne, crezi că prin asta ne umilești în fața lui Dumnezeu și că vei câștiga respect pentru tine însuși? Acest succes aparent al tău este rezultatul grandorii și al puterii tale și al statutului tău foarte înalt, de care ești mândru. Crezi că ai

cucerit lumea întreagă și că treburile tale sunt aranjate, iar noi suntem sub controlul tău. Și uiți că Dumnezeu a spus: *«Cei care și-au vândut credința pe tăgadă cu nimic nu-L vor păgubi pe Dumnezeu, ci ei, de o osândă dureroasă, vor avea parte.»* (Sfântul Coran, 3: 177).”

Zeineb i-a reamintit apoi lui Iezid că bunica acestuia și strămoșii săi au intrat în Islam numai după ce Mekka a căzut în mâinile musulmanilor. Din moment ce Mekka a fost luată fără război sau vărsare de sânge, întreaga populație ar fi putut fi considerată ca fiind prizonierii Profetului (saawas), dar acesta, în mila sa, le-a spus: „Vă eliberez de lanțurile sclaviei, sunteți liberi!” Cu alte cuvinte, Zeineb a vrut ca Iezid să-și aducă aminte că strămoșii săi au fost prizonieri eliberați de bunicul ei, Profetul (saawas). „Este drept, fiu al unor sclavi eliberați, ca să ai grijă de *hijab*-ul

[vălul] doamnelor tale și al sclavelor tale, în timp ce fiicele Profetului lui Dumnezeu sunt ținute prizoniere? Le-ai insultat luându-le vălurile, ai expus fețele lor privirilor dușmanilor dintr-un oraș într-altul. Aceste doamne sunt lipsite de apărătorii lor.”

Apoi Zeineb a reamintit originile lui Iezid, faptul că bunica lui Iezid, Hind, soția lui Abu Sufyan, i-a ordonat sclavului ei după bătălia de la Uhud să-i spintece corpul lui Hamza, unchiul Profetului (saawas), pentru a-i putea mesteca ficatul, pentru a-și potoli mânia cauzată de moartea tatălui și a fratelui ei în bătălia de la Badr. „Dar bineînțeles, cum putem să pretindem protecție din partea celui care scuipă inima credincioșilor și al cărui trup a crescut pe sângele martirilor? Și cum să nu ne urască cel care este invidios pe noi și care în mod rușinos spune: «Îmi doresc ca strămoșii să

mă vadă astăzi și să mă felicite și să se roage ca mâna mea să nu slăbească niciodată?».” Iezid spunea acest lucru în timp ce lovea cu o nuielușă dinții lui Husein, căpetenia tinerilor din Paradis. „Îi invoci pe strămoșii tăi, sperând că aceștia îți vor răspunde. Vei fi pus alături de ei și atunci vei regreta și-ți vei dori ca limba să-ți fi fost mută și să nu fi spus ceea ce ai spus. Pe Dumnezeu, o, Iezid, prin uciderea lui Husein nu ți-ai distrus decât propria piele și propriul trup. Vei fi adus în fața Profetului cu crimele vărsării de sânge a descendenților săi și umilirii familiei sale.”

Între timp, un bărbat sirian și-a exprimat dorința de a o lua pe Sekina ca sclavă. Zeineb a ripostat: „O, Iezid, ți-ai pierdut orice simț al rușinii? Vrei să-i faci sclavi pe nepoții Profetului Muhammed (saawas)?” Iezid a țipat la Zeineb: „Eu sunt cel drept. Dumnezeu este mulțumit de

victoria mea. El ți-a umilit familia și a cauzat moartea fratelui tău, Husein”. Zeineb i-a răspuns: „Crezi că Dumnezeu este Cel care te-a făcut să comiți aceste crime oribile? Îl acuzi pe Dumnezeu pentru suferințele pe care ni le-ai cauzat? Îl acuzi pe Dumnezeu pentru moartea nepotului Profetului? Nu, Iezid, tu ești cel care a cauzat toate aceste suferințe. Crezi că ucigându-l pe nepotul Profetului ai câștigat bătălia? Nu, Iezid, nu ai câștigat. Fratele meu, Imamul Husein (as), este cel care a câștigat, prin vărsarea sângelui său la Karbala, asigurându-se că oameni răi ca tine nu vor fi lăsați să distrugă Islamul. Victoria nu este a ta. Victoria este a Imamului Husein (as). Victoria este cu siguranță a Islamului.”

Iezid s-a întors către Imamul Zainul Abidiyn (as), spunându-i: „Ei bine, tu cine crezi că este câștigătorul acestui război?”

Imamul Zainul Abidiyn (as) a răspuns: „Iezid, victoria poate aparține doar celor care sunt pe calea corectă. Uită-te la tine și apoi uită-te la tatăl meu, Imamul Husein (as). Tatăl meu, care ai poruncit să fie ucis cu atâta brutalitate, a fost nepotul Profetului (saawas); Iezid tu ești nepotul lui Abu Sufyan, care a fost dușmanul Profetului (saawas) și al Islamului, exact ca tine.” Iezid a chemat un orator să vorbească la amvon împotriva strămoșilor Imamului Zainul Abidiyn (as). Când acesta și-a terminat discursul, Imamul Zainul Abidiyn (as) s-a ridicat și, după ce l-a slăvit pe Dumnezeu Atotputernicul și a transmis salutul de pace Profetului Muhammed (saawas), a spus:

„Oameni buni! Cei care mă cunosc, mă știu, iar cei care nu mă cunosc, să mă recunoască! Sunt fiul Mekkăi și al Minei. Sunt fiul Safei și al lui Marwah. Sunt fiul

celui care a fost înălțat și care s-a ridicat atât de sus, încât a ajuns dincolo de înălțimile la care se află Sidratul Muntaha. El a fost adus atât de aproape de Domnul său, la o distanță de două măsuri sau chiar mai puțin. Sunt fiul celui în spatele căruia s-au rugat îngerii din ceruri în perechi. Sunt fiul celui ucis pe nedrept. Sunt fiul celui decapitat. Sunt fiul celui căruia nu i s-a dat apă până la ultima sa răsuflare. Sunt fiul celui care s-a rostogolit în propriul sânge în nisipurile din Karbala. Sunt fiul celui al cărui turban și mantie au fost jefuite. Sunt fiul celui care a fost plâns de îngerii din Ceruri. Sunt fiul celui al cărui cap a fost pus în vârful sulitei și adus ca dar. Sunt fiul celui ale cărui femei (din familia sa) au fost luate prizoniere și purtate din Iraq în Siria.

Oameni buni! Lăudat fie Dumnezeu, Cel care ne-a încercat și care ne-a dăruit știința bunei călăuziri, a dreptății și a

evlaviei și care a dat semnul devierii de la credință dușmanilor noștri. Atotputernicul Dumnezeu ne-a acordat șase privilegii nouă, celor care suntem Ahlul Bayt (ai Casei Profetului): cunoașterea, puterea de a îndura, curajul, generozitatea, dragostea și respectul pentru noi în inimile credincioșilor.”

Când Iezid a observat că oamenii care ascultau aceste cuvinte deveniseră agitați, a poruncit muezinului să recite chemarea la rugăciune, pentru a nu scăpa situația de sub control. Când Iezid a rostit mărturisirea de credință cu privire la Profet (*Ash-hadu anna Muhammedar rasoolullah* – Mărturisesc că Muhammad este Trimisul lui Dumnezeu), Imamul Zainul Abidiyn (as) l-a întrebat: „O, Iezid, spune-mi dacă Muhammed a fost bunicul tău sau al meu? Dacă spui că a fost bunicul tău, atunci ești un mincinos, iar dacă spui că a fost bunicul meu, atunci de

ce l-ai ucis pe tatăl meu și le-ai luat captive pe femeile neamului nostru?” Atunci Imamul (as) s-a întors către public, spunând: „Oameni buni! Este cineva printre voi al cărui tată sau bunic să fi fost Profetul (saawas)?” În acel moment audiența a izbucnit în plâns.

Iezid a poruncit ca prizonierii să fie duși în temniță imediat. După ce ușile temniței au fost închise, ei au început să se roage, mulțumindu-I lui Dumnezeu. Temnița era atât de întunecată, că nu se putea ști din interior dacă afară e zi sau noapte. Zilele erau atât de toride, că de abia se putea respira, iar nopțile erau atât de reci, că degetele fiicei lui Husein (as) se învinețeau. Nu li s-a dat nimic pe ce să doarmă, fiind nevoiți să se odihnească pe podeaua goală. În cele din urmă fiica Imamului Husein (as) s-a stins din viață în închisoarea siriană, iar Imamul Zainul

Abidiyn (as) i-a săpat un mormânt într-un colț al închisorii. După moartea sa, oamenii au început să-și pună întrebări cu privire la starea prizonierilor, având în vedere timpul îndelungat și condițiile precare ale detenției. Iezid a înțeles că va pierde sprijinul popular dacă nu pune prizonierii în libertate.

În ziua eliberării lor, Iezid i-a spus Imamului Zainul Abidiyn că sunt liberi să plece și i-a oferit oricâți bani ar fi dorit. Zeineb a răspuns la această ofertă astfel: „O, Iezid, nu ne-ai rănit destul? Vrei ca prin această propunere să ne insulti și mai mult? Acțiunile tale pot fi judecate doar de Dumnezeu. Lui va trebui să-I dai socoteală și Profetului Muhammad (saawas) pentru tot ce ai făcut. Tot ceea ce vrem sunt capetele martirilor noștri și bunurile noastre de care ne-au jefuit oamenii tăi. Ei mi-au luat vâlul care-mi fusese dăruit de mama

mea. Au luat hainele pătate de sânge ale fratelui meu. Au luat cerceii Sekinei care-i fuseseră dați de către tatăl ei. Nu, Iezid, nu este nimic care poate să înlocuiască aceste lucruri.”

Imamul Zainul Abidiyn (as), împreună cu femeile și copiii, au mai rămas câteva zile în Siria, după care s-au întors la Medina, oprindu-se pe drum la Karbala, pentru a vizita mormintele martirilor.

Detenția lor în închisoarea siriană a durat aproximativ o lună. Se relatează că Imamul Zainul Abidiyn (as) a rămas surprins văzând-o pe mătușa sa, Zeineb, oferind rugăciunile obligatorii șezând: „Mătușă, tu nu ofereai nici măcar rugăciunile suplimentare în poziție șezândă, iar astăzi le oferi pe cele obligatorii șezând?” Zeineb i-a răspuns: „În închisoare mâncarea și apa erau atât de insuficiente, încât obișnuiam să le-o dau copiilor. Din

cauza înfometării neîncetate, am devenit atât de moleșită, că nu mă mai pot ruga stând dreaptă”.

Trei ani după evenimentele de la Karbala, un om, pe nume Noaman, a venit la Medina și l-a vizitat pe Imamul Zainul Abidiyn (as), întrebându-l care a fost cel mai greu moment din tot ce s-a întâmplat la Karbala și în timpul detenției ce a urmat în Kufe și în Damasc. Acesta a răspuns: „Siria, Siria, Siria”, argumentând că acolo familia sa a fost tratată precum animalele, fiind luați la curtea lui Iezid ca prizonieri. Se mai relatează că Imamul Sajjad / Zainul Abidiyn (as) izbucnea adesea în lacrimi când vedea apă, amintindu-și de setea martirilor de la Karbala, iar când vedea pe cineva sacrificând o oaie sau o capră, îl întreba pe cel care o sacrifică dacă i-a dat mai întâi să bea apă animalului.

Întrebat fiind până când va continua să-i plângă pe martiri, Imamul Zainul Abidiyn (as) a răspuns: „O, slujitor al lui Dumnezeu, Profetul Iacob a avut doisprezece fii și numai unul i-a fost luat, iar el a plâns atât de mult, încât i s-au albit ochii, i-a cărunțit părul și i s-a încovoiat spatele, chiar dacă fiul său, Iosif, era încă în viață. Eu, însă, mi-am văzut tatăl, fratele și șaptesprezece membri ai familiei măcelăriți lângă mine. Cum ar putea tristețea mea să înceteze?”

Pentru mai multe informații despre Islam,
ne găsiți la următoarele adrese:

SITE: <http://www.poartacunoasterii.com/>

FORUM: <http://www.poartacunoasterii.com/vb/forum.php>

YOUTUBE: <http://www.youtube.com/user/ShiaRomania>

sau la

CENTRUL CULTURAL ISLAMIC *AHLUL*
BAIYT – GROZĂVEȘTI

Adresa: strada Stoicescu Atanase Economu, nr.
3, sector 6, București

Urmăriți apariția următoarelor publicații:

Lumina călăuzitoare – Imamul Jafar As Sadiq

Profetul islamului: cel mai bun conducător al omenirii – Ayatollah Sayed Sadiq Al-Shirazi

Al Muraja'at / Calea cea dreaptă – Sayyid
`AbdulHusayn Sharafuddin

Rugile Imamului Zeinul Abidin

Pentru alte informații sau sugestii, vă
rugăm să ne contactați la adresa:

shia.romania@yahoo.com